

บทความพิเศษ

มติชนสุดสัปดาห์
ฉบับที่ 1035
วันที่ 19 มิถุนายน 2543

HOME

ขอแสดงความยินดี

บทความพิเศษ
กลุ่มเพื่อน'GILES'
ใจ อึ้งภากรณ์
'ออสตีย์'ต้องล้างด้วย'สจจะ'

X คลุชีพ
เรื่องเล็กๆ แบบ'มด-มด'
'วนิดา ตันต์วิทยาพิทักษ์'
ผู้หญิงธรรมดาที่ไม่ธรรมดา

บทวิเคราะห์
เลือกตั้ง ผู้ว่าฯ กทม.
สมคร สุนทรเวช
ขบเคี้ยวกับ'สุธาธณี'

นัริ เอียวศรีวงศ์
สำเภาร่วมของผู้หญิงในเมือง
ไทย

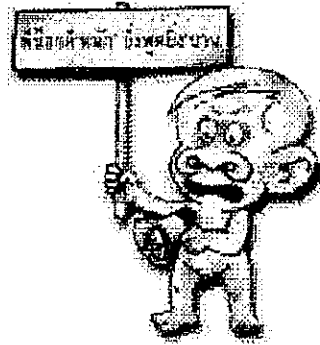
รายงานพิเศษ
กรณี ประชา พรหมนอก
ปชป. ยกนิ้ว-นายแถมมาก
ความหวังใหม่ ตระหนกทหรัน
ไหว

ซูเปอร์สตาร์
ถึงคราว'คุณแดง'
ศักดิ์ศรีทีวีเพื่อคุณ

กีฬาพาที
มหากาพย์มหากาพย์
ตำนานเบอลงกฤษ

เทศมอไทย
ขนเนื้องมาจาก
คำแนะนำสำหรับเทค
หนังสือพิมพ์
ในการสื่อสารเพื่อถ่ายทอด
ข้อมูล

กลุ่มเพื่อน'GILES' ใจ อึ้งภากรณ์ 'ออสตีย์'ต้องล้างด้วย'สจจะ'

ธงชัย วินิจจะกุล อาจารย์ภาคประวัติศาสตร์
มหาวิทยาลัยวิสคอนซิน-แมดิสัน ผู้นำחק
ศึกษายุค 6 ตุลาคม 2519 ผู้กุมไม้ค้
ไสต์ปาร์กบนเวทีคนสุดท้าย ก่อนการล้อมปราบ
อนป่าเถื่อนโหดร้ายอย่างที่สุดในสังคมไทย
เขียนบทความในมติชนรายวัน ฉบับวันที่ 19
มิถุนายน 2543 ใว้ที่น่าสนใจยิ่ง

น่าสนใจด้วยการตั้งคำถามว่า การรื้อฟื้น 6
ตุลาคม 2519 ขึ้นมา ทำให้ นายสมคร สุนทรเวช
เสียดคะแนนในการเลือกตั้งผู้ว่าฯ กรุงเทพมหานคร
(กทม.) จริงหรือ

เขา--ธงชัย วินิจจะกุล ทูบโต้ว่า

"ไม่จริง"

และขงบอกว่า ททบถ

หรือ อาจารย์ใจ

จากสถานเอกอัคร
ราชทูตสหรัฐ

อ่านแผ่นดิน ห้องถิ่นของเรา
สุนทรภู่
ปัญญาชนยุคแรก
ของกรุงเทพฯ

ดอกกระถิน กลิ่นฟาง
แฉ่งงามดของบทความ

"ชว" บาน เหนือ "ภูพาน"
เกือบไป (98)

ปราชญ์ พนแสง
Women Are From Venus,
Men Are From Hell :
สะกิดดาวศุกร์-สะกิดคนรัก

เดินตามดาว
ประจําวันจันทร์ที่ 19-25
มิถุนายน 2543

อิงภรณ์ อาจกำลังเรียกคะแนนสงสารให้แก่
นายสมครอย่างไม่รู้ตัวด้วยซ้ำ

เพราะมีคนเข้าใจเรื่อง 6 ตุลาคม 2519 แบบนาย
สมคร เต็มไปหมด

มีคนมากมายที่เกิด ไม่ทน โด่ไม่ทน หรือลืมน
บทบาทของนายสมคร ในฐานะกระบอกเสียง
ชวาจคในยุคนั้น

คนเหล่านี้อาจเห็นคล้ายตามนายสมครว่าคำถาม
เรื่อง 6 ตุลาคม 2519 เป็นแค่แผนทำลายนาย
สมครในการเลือกตั้งเท่านั้น จึงกสบท
คะแนนสงสารให้เพิ่มขึ้นอีก

ทั้งนายสมครและ นายชัยสิทธิ์ ภูวภิรมย์ชวญ
เลขาฯ พรรคภูมิใจ ตระหนักดีในข้อนี้ จึงเล่นบท
เรียกคะแนนสงสารด้วยการร้าย
คาถาถูกก่นแก่งอย่างเต็มที่ แปรปัญหาให้เป็น
คะแนน

ธงชัย วินิจจะกุล ตั้งคำถามอีกว่า อาจารย์ใจและ
ผู้เสียหาย 6 ตุลาคม 2519 พลาดไปแล้ว ไข่หรือ
ไข่

ซึ่งเขาตอบคำถามนั่นเองว่า ไข่!

ไข่ เพราะการเมืองเรื่องการเลือกตั้ง กทม. เล็ก
นิดเดียว การแสวงหาความกระจ่างต่อกรณี
สังหารโหดเมื่อ 6 ตุลาคม 2519 สำคัญกว่าหลาย
เท่าเทวก

เขาย้ำว่าใครจะได้เป็นผู้ว่าฯ กทม. หรือไม่ และ
อาจารย์ใจมีส่วนทำให้เขาแพ้ชนะโดยไม
ตั้งใจอย่าง ไม่มีความสำคัญเท่ากบหลกการที่ว่า
ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรง โดยอ้อมกบ
ฆาตกรรมครึ่งประวัติศาสตร์ ควรออกมาชี้แจง
บทบาทของตนให้กระจ่างต่างหาก

สิ่งที่ อาจารย์ใจ อิงภรณ์ ทำจึงถูกต้องแล้ว

ขณะนี้เป็นเวลาของนายสมคร ผู้ซึ่ง
กำลังอาสาเป็นตัวแทนของประชาชนเข้าไปทำ
งานในศาลว่าการ กทม. ที่ต้องยอมให้ถูก
เอกซ์เรย์ในทุกประเด็น ในทุกเรื่อง รวมทั้งเรื่อง
6 ตุลาคม 2519 ด้วย

อย่าให้จบลงเพียงคำพูดอย่างเจเนสตรา ผ่านมา
24 ปีแล้วทำไมเพิ่งมารื้อฟื้น

อย่าลืมว่า เมื่อหลายสิบปีก่อน ระหว่างที่ พล.ต.
จำลอง ศรีเมือง กำลังสร้างพีแวนอร์เพื่อมดใจคน
กทม. พล.ต.จำลองก็เคยถูกตั้งคำถามเรื่องเข้าไป
มีส่วนร่วม 6 ตุลาคม 2519 เช่นกัน

และ พล.ต.จำลองก็มีทำต้อย่างนายสมครใน
วันนี้เช่นแหละ คือมองว่าเป็นปัญหาการใส่ร้าย
ในการเลือกตั้ง ทำให้คนไทย สงคมไทย มีดบอด
กบความไม่รู้ยู่จนถึงวันนี้

วันนี้เมื่อถึงโอกาสที่นายสมครจะต้องตอบบ้าง ก็
ควรทำสมาธิให้ชัดเจน ไม่ใช่โยนไปเป็นแค่
ปัญหาการแข่งขันในการเลือกตั้งแล้วจบเท่านี้

บทบาทของนายสมคร เมื่อเทียบกับ พล.ต.จำลอง
ต่อเหตุการณ์ 6 ตุลาคม 2519 นายสมครมี
มากกว่ามากมายนัก นายสมครจึงสมควรถูก
ตรวจสอบ และค้นเอาความจริงอย่างถ้วนถี่
มากกว่า

3 คำถามที่ อาจารย์ใจ อึ้งภากรณ์ และกลุ่มเพื่อน
ใจ ให้นายสมครตอบ สนประกอบด้วย

1) นายสมครเคยออกมาปกป้องวิทยุยานเกราะ
เป็นข้อมูลที่ผิดพลาดหรือไม่ เพราะบทบาทของ
สถานีวิทยุยานเกราะ เปิดโอกาสให้
ประชาชนเสนอว่าให้มีการฆ่าคนในธรรมศาสตร์
30,000 คน เพื่อชาติ และเมื่อวันที่ 5 ตุลาคม
2519 สถานีวิทยุแห่งนี้ให้
ประชาชนโทรศัพท์เข้ามาเพื่อออกอากาศขยงให้
"ฆ่ามันๆ"

นายสมครมีจุดยืนอย่างไรต่อ

ประชานิยมโดยและสิทธิเสรีภาพประชาชน เพราะ
หลังจากเหตุการณ์เดือนตุลาแล้ว นายสมัครใน
ฐานะรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยได้มี
การส่งปิดสื่อเกือบทั้งหมด

3) นายสมัครขยงยื่นข้อสงสัยที่ไปพูดที่
ประเทศฝรั่งเศสเกี่ยวกับเหตุการณ์ 6 ตุลา ว่าพวก
ศึกษาที่ถูกเผาเป็นเวียดนาม และพบหม้าย่างใน
ธรรมศาสตร์จึงสรุปว่าคนเวียดนามชอบกินหมา
จริงหรือไม่

เป็นคำถามที่น่า "แสวงหาสัจจะ" จากปากของ
นายสมัครอย่างยิ่ง

แต่เป็นที่น่าเสียดายที่คำตอบออกมาจากนาย
สมัคร ใน พ.ศ.2543 นี้ โน้มนำไปในทางที่เป็น
อศตย์มากกว่าสัจจะ

ในประเด็นแรก นายสมัครปฏิเสธว่าไม่ได้ไปปลุกระดม
ในวิทยุยานเกราะให้ฆ่าใคร เพียงแต่ไปพูด
เรื่องการสนับสนุนให้คงเรดาร์รามสูรไว้ เพื่อ
แลกกับอาวุธเบาและลูกกระสุนปืนของสหรัฐที่จะ
มอบให้เราหากคงเรดาร์รามสูรเอาไว้

ซึ่งไม่ตรงประเด็นเลย

เพราะสิ่งที่อาจารย์ใจถามนั้น เป็นการถามถึง
บทบาทในการเข้าไปปกป้องวิทยุยานเกราะที่มี
ส่วนในการปลุกระดมให้มีการฆ่านักศึกษาใน
ธรรมศาสตร์ต่างหาก

อาจารย์ป่วย อิงภากรณ์ ได้ชนทักถึงบทบาทของ
วิทยุยานเกราะ ก่อนเหตุการณ์ 6 ตุลาคม 2519
ว่า วิทยุแห่งนี้ได้ปลุกปั่นให้ผู้ฟังเคียดแค้นนิสิต
นักศึกษาประชาชนที่ประห้วงอยู่ในธรรมศาสตร์
ตลอดเวลา โดยข้ออ้างว่าจะทำลายล้าง
สถาบันพระมหากษัตริย์ โดยระดม หน่วย
กระต๊องแดง นวพล และลูกเสือชาวบ้าน ให้
กระทำการ 2 อย่างคือ

1) ทาลายพวกคอมมิวนิสต์ ทอญ เนธรรมศาสตร์

2) ประท้วงรัฐบาลที่จัดตั้งรัฐบาลใหม่ โดยไม่ให้ นายสมคร สุนทรเวช และ นายสมบุญ ศิริธร ได้ เป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย

จากชนทักของอาจารย์ป่วยชัดเจนอย่างยิ่งว่า นามของ นายสมคร สุนทรเวช ได้เข้าไปเป็น เนื้อหาในการปลุกระดมของสถานีวิทยุแห่งนี้ อย่างสำคัญด้วย

ขณะที่ "เกรียงศักดิ์ เชนรพฒนวนิช" ชนทักไว้ ใน "ล่ำตบเหตุการณ์ทางการเมืองของไทย 2516-2519 ในหนังสือ จาก 14 ตุลาคม ถึง 6 ตุลาคม ว่า

"สถานีวิทยุยานเกราะแนะรัฐบาลให้ฆ่านักศึกษา 30,000 คน เพื่อชาติ และประชาชนอีก 43 ล้าน และเสนอให้ประกาศกฤษฎีกาการศึก"

ขณะที่ นายสมคร สุนทรเวช ก็ได้กล่าวในช่วง เดียวกันนั้นว่า

"สถานีวิทยุยานเกราะรู้เท่าชนพวกที่ปลุกระดมมวลชนให้วุ่นวาย จึงวิเคราะห์ชี้แนะ ประชาชนให้ทราบเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แต่ กระนั้นก็มีกลุ่มบุคคลที่ไม่หวังดีพยายามจะล้ม สถานียานเกราะเสีย"

กลุ่มบุคคลที่ไม่หวังดี ตามคำพูดของนายสมครก็คือ ศูนย์กลางนิสิตนักศึกษาแห่งประเทศไทย ที่เสนอให้รัฐบาลส่งสถานีวิทยุยานเกราะ ยุติรายการ เพราะเห็นว่าได้ปลุกระดมให้ ประชาชนเกลียดชังนักศึกษาตนเอง

หนังสือพิมพ์ประชาชาติ หน้า 12 ฉบับวันที่ 8 กันยายน 2519 รายงานข่าวว่า

"นายสมคร สุนทรเวช ได้กล่าวปราศรัยที่วิทยุยานเกราะว่าจะเจรจากรัฐบาลและ พ.ท.อุทธร (สนิทวงศ์) ให้ดำเนินการเปิดรายการต่อไป"

ตนเองไม่เห็นด้วยเลย การห้ามอย่างนี้จะทำให้

บ้านเมืองฉิบหาย ที่พวกหนึ่งไม่ห้าม ยานเกราะ
ไม่เคยทำให้ใครแตกแยก อย่างนิมนเป็น
ประเภททำดีสปริย์กินทิว ทำช่วคนปกป้องให้ ผม
ก็ขอเสียใจแทนคนไทยด้วย"

คำพูดที่ว่า ยานเกราะไม่เคยทำให้ใครแตกแยก
ของนายสมครนั้นได้พิสูจน์ให้เห็นสิ่งตรงกัน
ข้ามอย่างสิ้นเชิงในช่วงวันที่ 5 และ 6 ตุลาคม
2519 ตอนที่ อาจารย์ป๋วย อึ๊งภากรณ์ ขนทักเอาไว้
ว่าสถานีวิทยุในเครือของยานเกราะได้ปลุก
ระดมให้ทำลายพวกคอมมิวนิสต์ในธรรมศาสตร์

การทำลายนั้นได้ใช้ให้กระต๊องแดง และธนธพาล
ใช้อาวุธยิงเข้าไปในธรรมศาสตร์ ตั้งแต่เที่ยงคืน
จนรุ่งเช้าของวันพุธที่ 6 ตุลาคม 2519

"ในการบุกธรรมศาสตร์นั้น วิทยุยานเกราะ
ประโคมว่า ภายในธรรมศาสตร์มีอาวุธร้ายแรง
เช่น ลูกกระเบิด ปืนกลหนัก และอาวุธร้ายแรงอื่นๆ
ข้อนี้เป็นการกล่าวหาโดยปราศจากความจริง..."

การกล่าวหาโดยปราศจากความจริงนั้นแหละ ที่
ทำให้คนไทยจำนวนมากต้องพากันสะอื้นไห้-
สะอื้นไห้ทศกษัตริย์น้องลูกหลาน ที่กลายเป็น
เหยื่อของความรุนแรงอย่างไม่มีทางสู้

บทบาทของการปกป้องสถานีวิทยุที่ปลุกระดมให้
คนไทยฆ่ากันเองของนายสมคร--คือการไม่ต้อง
รับผิดชอบใดๆ แม้แต่ความรู้สึกเสียใจ

รวมถึงการปฏิเสธไม่มีส่วนเกี่ยวข้องอย่างสิ้น
เชิง??

ประเด็นที่สอง คำถามต่อจุดยืนในเรื่อง
ประชาธิปไตยและสิทธิเสรีภาพประชาชน เพราะ
หลังจากเหตุการณ์เดือนตุลาแล้ว นายสมครใน
ฐานะรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย มีการ
ส่งปิดสื่อเกือบทั้งหมด

นายสมครได้พยายามชี้แจงในประเด็นนี้ ว่า

"เมื่อวันที่ 6 ตุลาคม 2519 คณะปฏิรูปสงปิด
หนังสือพิมพ์ทุกฉบับ จากช่วงเวลา 19.00 น. เขา
เชิญ นายธรรมนุญ เทียนเงิน ผู้ว่า
ราชการกรุงเทพมหานคร ซึ่งผมได้ติดตามไป
ด้วย เขาถามว่า คุณสมครมีความคิดเห็นอย่างไร
เราปิดสื่อทั้งหมดเลย ทั้งโทรทัศน์ หนังสือพิมพ์
ผมบอกว่าเป็นไปไม่ได้ ถ้าเป็นอย่างนั้นแล้ว
ประชาชนจะรู้ได้อย่างไรว่าคณะปฏิรูปคือใคร
เขาเลยถามว่าจะทำอะไร ปิดไปหมดแล้ว ผม
บอกว่าไม่เห็นด้วย รุ่งขึ้นจึงมีประกาศฉบับที่ 1
แต่งตั้งคณะกรรมการเปิดหนังสือพิมพ์ 5 คน ผม
เป็นคณะกรรมการด้วย ก็เปิดหนังสือพิมพ์ทุก
ฉบับ ผมเปิดหมด มีเพียงหนังสือพิมพ์จีน 3 ฉบับ
ที่เขาไม่ให้เปิด"

ฟังคำชี้แจงของนายสมครแล้ว หากไม่
พิจารณาให้ดีก็อาจจะเคลิบเคลิ้มกับ "บุญคุณ"
ในฐานะผู้เปิดสื่อชั้น

แต่หากพิจารณาเหตุผลที่นายสมครคัดค้านการ
ปิดสื่อแล้ว ไม่ใช่เพราะคำนึงเรื่องสิทธิ
เสรีภาพในการเสนอและรับรู้ข่าวสารอะไรเลย

หากแต่เป็นเพราะหวังว่าประชาชนจะไม่รู้ว่า
"คณะปฏิรูปการปกครอง" ที่ส่งให้นายสมครมีบุญ
วาสนาได้เป็นรัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงมหาดไทย คือใครเพียงเท่าชั้น

อาจารย์ปวย อังภากรณ์ ชนทักไว้อย่างเจ็บปวด
ว่า

"ในทางปฏิบัติเท่าที่เป็นมา ประชาชนจะไม่มีสิทธิ
ทราบความจริงอย่างไรเลย นอกจากข้อเท็จจริง
ที่รัฐบาลอนุญาตให้ทราบได้ เพราะคณะปฏิรูป
ได้ตั้งคณะกรรมการขึ้นมา 2 คณะ คณะหนึ่งเป็น
ผู้วินิจฉัยว่าจะอนุญาตให้หนังสือพิมพ์ใด
บ้างออกตีพิมพ์ได้ และอีกคณะหนึ่ง เป็นผู้
เซ็นเซอร์หนังสือพิมพ์ที่ออกได้ บุคคลที่ได้รับ
การแต่งตั้งให้เป็นกรรมการทั้ง 2 คณะนี้ เป็นผู้
เชี่ยวชาญในการกล่าวเท็จ เขียนเท็จทั้งนั้น และ
หนังสือพิมพ์ที่ได้รับอนุญาตให้ออกจำหน่ายได้ก็
มีแต่หนังสือที่เชี่ยวชาญในความเท็จ

หนังสือพิมพ์ของเมืองไทยส่วนใหญ่จะมีแต่ความ
เท็จเป็นเกณฑ์ เชื่อถือไม่ได้"

ไม่ใช่เพียง "เชื่อถือไม่ได้" เท่านั้น หนังสือพิมพ์
ที่อนุญาตให้เปิดนายสมครในฐานะรัฐมนตรีว่า
การกระทรวงมหาดไทยก็รู้ยู่เต็มอก ว่าได้พ่วง
เงื่อนไข "มิด" เอาไว้อย่างไร

หกหนังสือพิมพ์มีอาชีพและมี
อุดมการณ์จำนวนมาก ถูกยืมคำขาด ให้เลิก
เขียน เลิกแสดงความเห็น อย่างเด็ดขาด

ขณะเดียวกัน มีหนังสือจำนวนมากมาย ถูก
"ประหารชีวิต" ในฐานะ "หนังสือต้องห้าม" ที่ไม่
อนุญาตให้คนไทยอ่าน

หนังสือดีๆ ไม่รู้ก็หมิ่นก็แสนเล่ม ถูกเผาทิ้ง

เป็นความมิดบอดทางปัญญาสมัยที่นายสมครเป็น
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยทั้งสิ้น!

ประเด็นที่ 3 คำถามต่อนายสมครว่าขยับยื่นยื่นสิ่ง
ไปพูดที่ประเทศฝรั่งเศสเกี่ยวกับเหตุการณ์ 6
ตุลา ว่านักศึกษาที่ถูกเผาเป็นเวียดนาม และพบ
หมาย่างในธรรมศาสตร์ จึงสรุปว่าคน
เวียดนามชอบกินหมา จริงหรือไม่

ประเด็นนี้ นายสมครรวบรัดในการตอบอย่างยิ่ง
ว่า "ผมจำไม่ได้ว่าเคยพูดหรือเปล่า แต่ถ้าพูด ผม
ก็พูดตามหนังสือพิมพ์ เพราะว่าหนังสือพิมพ์เขา
บอกว่าเป็นคนญวน ผมก็ว่าเป็นคนญวน"

คำพูดของนายสมคร เมื่อวันที่ 13 มิถุนายน
2543 ทบคำพูดเมื่อเมื่อวันที่ 4 มิถุนายน 2520
ระหว่างที่ตระเวนไปแก้ไขภาพพจน์
เหตุการณ์เดือนตุลาคม 2519 ที่ฝรั่งเศสแตกต่าง
กันอย่างสิ้นเชิง

เพราะในวันที่ 4 มิถุนายน 2520 นั้น นายสมคร
ในฐานะรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ที่

กุมขมมุขชาวสาวทุยกยบาง เนงมย เตกสว
อย่างม่ใจ ที ซีเตอ์นเแวร์ ซีแตร้ ว่า

"ผลการยิงคน (ในธรรมศาสตร์) มีคนตาย 48
คน

ใน 48 คน มีคนถูกเผาไป 4 คน ซึ่งเป็นปัญหาที่
ข้องใจคนในฝ่ายเจ้าหน้าที่บ้านเมืองคนเป็นฮน
มาก ว่าทำไมถึงต้องมีการเผาคน

การเผาคนตายคนกลางถนนั้น ไม่ใช่สภษณะ
ของคนไทย

วิกฤตการณ์ที่เกิดขึ้นแปลกมาก มีการทุบตีคนให้
ตายแล้วเอามาแขวนคอ ชักช่วนให้เอาไม้ไปตี
แล้วเอาคนที่ถูกแขวนคอจนตายนั้นวางลง เอา
ยางรถยนต์วางทับ เอาน้ำมันราดแล้วจุดไฟเผา
ทั้ง 4 ศพ...

ผลการสอบสวนในภายหลังสามารถปะติดปะต่อ
ได้ว่าที่มีการเผาคนตายไป 4 คนนั้นเป็นการเผา
คนซึ่งต้องการทำลายหลักฐานไม่ให้รู้ว่าเป็นคน
ชาติใด เพราะเหตุว่าหลักฐานในกองที่ไหม้ขึ้น
มีรูปไฮจิมีนห์เล็ก ๆ ซึ่งเผาไปไม่หมด

เราสอบไปในภายหลังในธรรมศาสตร์ มีหมาซึ่ง
ถูกฆ่าตาย แล้วย่าง หมาดุ้น หมาสตุ ผมเองซึ่ง
ในขณะนั้นไม่ได้มีตำแหน่งอะไรได้เข้าไปดูเอง
และไปดูหลักฐานที่โรงพกษณะสงคราม

เราวิเคราะห์ได้ในเวลาต่อมาว่า มีชาติอื่นคือชาติ
เวียดนามชั้นจำนวนไม่ทราบได้แน่นอนเข้าไป
เกี่ยวข้องในธรรมศาสตร์"

จากคำพูดของนายสมคร ไม่มีตอนใดเลยที่อ้าง
ว่านำมาจากหนังสือพิมพ์ และยังอ้างเสียด้วยซ้ำ
ว่าเป็น "ผลการสอบสวน" ที่ยืนยันเป็นคน
เวียดนาม

ทั้งทีในข้อเท็จจริง คนที่ตายและคนที่
ถูกกระทำอย่างโหดเหี้ยมนั้นได้พิสูจน์แล้วว่า
เป็นนักศึกษาและคนไทย ไม่เกี่ยวข้องกบคน
เวียดนาม

แต่นายสมครในฐานะรัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงมหาดไทยกสบบิดเบือนและใส่ร้าย
อย่างน่าตะลึงพรึงเพริด

ในวันนี้ นายสมครไม่กล้ายืนยันชนข้อมูลใส่ร้าย
ชั้นอีกแล้ว เพียงแต่ปิดให้พ้นๆ ไป เพียงว่าพูด
ตามหนังสือพิมพ์เท่าชั้น

การที่ อาจารย์ใจ อิงภากรณ์ และกลุ่มเพื่อนใจ
พากันเคลื่อนไหวเพื่อชำระ "ความจริง" ที่เกิดขึ้น
ครั้งนี้

แม้ได้รับการตอบสนองในด้านร้ายจากนาย
สมคร ว่าเป็นเพียงแผนทำลายทางการเมืองเพื่อ
หวังผลในการเลือกตั้งผู้ว่าฯ กทม.

แม้ได้รับข้อกล่าวหาจาก นายชัชสิทธิ์ ภู
ภิรมย์ขรรุญ ว่ามีพรรคการเมืองทุ่มเงิน 3 ล้าน
เพื่อให้กลุ่มเพื่อนใจเคลื่อนไหวต้านนายสมคร
กำลังถูกประโคนให้น่าเชื่อถืออย่างมีสีสันเพื่อเรียก
คะแนนสงสารให้แก่ นายสมครในฐานะผู้
ถูกกระทำก็ตาม

แต่การเคลื่อนไหวครั้งนี้ ก็คงไม่สูญเปล่าเกินไป
คงทิ้งหน่อเชื้อให้กบสงคมไทยได้รู้สึกว่าจะต้อง
เอาใจใส่ต่อการแสวงหาความจริงให้มากขึ้น

และย้ำเตือนว่าต้องไม่ทิ้งงหวะและโอกาส ที่จะ
พิสูจน์หาความจริงจากทุกสถานการณ์

เมื่อนายสมครยอมให้สปอตไลต์ฉายจับตัวใน
ฐานะผู้สมครผู้ว่าฯ กทม. ไปทั่วทั้งร่างเช่นนี้
ประชาชนก็ย่อมมีสิทธิซักไซ้ไต่ถามได้อย่าง
ละเอียด

โดยเฉพาะเมื่อเกี่ยวพันเชื่อมโยงไปสู่บาดแผลสน
ฉกรรจ์จากกรณี 6 ตุลาคม 2519 ที่มีความสับสน
มืดและการบิดเบือนแผ่เงาเร้นอยู่มากมาย ก็ยิ่งต้อง
แสวงหาความจริงด้วยความเชื่อมั่น ว่า "อस्तย"
คือความจริง

ของส.เบญจมาภรณ์

แม้จะมีผู้เจ็บปวด แต่ความจริงที่ได้ จะทำให้คนไทยโดยรวม ไม่ต้องเผชิญกับความเจ็บปวดจากเหตุการณ์อันมหึมาใดๆ อีก

HOME
มติชนรายวัน

ศูนย์ข้อมูล
ข่าวสด

สำนักพิมพ์
ประชาชาติธุรกิจ

โฆษณา
มติชนสุดสัปดาห์

สมัครงาน
เทคโนโลยีชาวบ้าน

About Us (ไทย)
ศิลปวัฒนธรรม

About Us (EN)
เส้นทางเศรษฐี

การชำระประวัติศาสตร์ กรณี 6 ตุลาคม 2519

กมล กมลตระกูล

การชำระประวัติศาสตร์เป็นการสร้างคุณค่าใหม่ให้กับสังคม นั่นคือ คุณค่าของการเคารพความจริงและความถูกต้อง ซึ่งไม่มีอยู่ในสังคมไทย เราอยู่กับความเท็จ การหลอกลวง การกลบเกลื่อน ปกปิดและการบิดเบือนมาตลอดระยะเวลาตั้งแต่สร้างชาติมา

เหตุการณ์ 6 ตุลาคม 2519 เป็น จุดต่างจุดหนึ่งในหลายจุดในประวัติศาสตร์ไทยที่ยังไม่มีการชำระ เช่น กรณี การสวรรคตของพระเจ้าตากสินมหาราช กรณี สวรรคตของ รัชกาลที่ 8 กรณี การ กล่าวหา ดร. ปรีดี พนมยงค์ ว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับกรณีสวรรคต ซึ่งก็เพิ่งมีการชำระให้สะอาดพ้นมลทินไปแล้ว เมื่อไม่กี่ปีนี้เอง กรณี 14 ตุลาคม 2516 และกรณี 6 ตุลาคม 2519 นั้นยังไม่มีมีการชำระ เป็นต้น

การชำระประวัติศาสตร์มิใช่เป็นเรื่องการ ฟันผอยหาคะเซ็บ หรือ การล้างแค้นทางการเมือง แต่เป็นการบันทึกความจริงที่เกิดขึ้นจริงให้ถูกต้องเป็นที่ประจักษ์ เพื่อชนรุ่นหลังจะได้รู้จักประวัติศาสตร์ชาติของตนอย่างถูกต้อง เป็นการศึกษาบทเรียนทั้งด้านตรง และด้านกลับ ทั้งด้านบวก และด้านลบ เพื่อว่าจะได้ช่วยกันผลักดันสร้างประวัติศาสตร์หน้าใหม่ คือ ปัจจุบัน ให้กลายเป็นประวัติศาสตร์ในอนาคตอย่างชาวสะอาด และมีศักดิ์ศรีเหมือนอารยะประเทศ

นอกจากนี้ คุณค่าใหม่ที่ประชาชนไทยจะต้องร่วมกันสร้างขึ้นมาก็มีอีกคุณค่าหนึ่ง คือ การไม่ปล่อยให้คนชั่ว หรือ คนที่ละเมิดกฎหมาย หรือ คนที่ฉ้อโกงบ้านเมือง ลอยนวล

ในทุกวันนี้ คนเหล่านี้ไม่ถูกนำตัวมาขึ้นพิจารณาคดีตามกระบวนการยุติธรรม เราจึงเห็นนักการเมืองและข้าราชการระดับสูงจำนวนมาก เซ็นคำสั่งซื้อ หรือ เซ็นให้การสัมปทานชนิดกึ่งทวนกันเป็นประจำก่อนที่ตนจะเกษียณอายุราชการ หรือ ก่อนที่ตนจะพ้นจากตำแหน่งไปเสวยสุข โดยไม่มีการจับตัวมายึดทรัพย์สินหรือ ลงโทษอย่างในต่างประเทศ

การชำระประวัติศาสตร์นั้นเป็นหนทางหนึ่งในการป้องกันคนเลวไม่ได้รับการยกย่อง หรือ มีโอกาสกลับเข้ามาลอยหน้าลอยตาอยู่ในสังคม หรือมีตำแหน่งหน้าที่ที่สำคัญที่สามารถส่งผลต่อชีวิต และสิทธิเสรีภาพของประชาชนส่วนใหญ่อีก

เนื่องจากประเทศไทยไม่เคยมีการชำระประวัติศาสตร์กันอย่างจริงจัง ไม่เคยมีการติดตามเอาตัวผู้ทำผิดกลับมาลงโทษตามกระบวนการของกฎหมาย

เราจึงเห็นอาชญากรผู้ก่ออาชญากรรมต่อมนุษยชาติ (Crime against humanity) เช่น กรณี ผู้มีส่วนก่อเหตุการณ์ 6 ตุลาคม 2519 หรือ เหตุการณ์พฤษภาทมิฬ ปี 2535 จำนวนไม่น้อยยังมีหน้ามีตาอยู่ในสังคม ได้รับการยกย่อง หรือ มีตำแหน่งใหญ่โตได้ จนเป็นเยี่ยงอย่างที่ไม่ดี และน่าละอายต่อสายตาของชาวโลก

คนเลวก็ไม่เข็ดหลาบ เพราะสังคมยังยอมรับ และกฎหมายยังไม่เอาผิด กลุ่มประชาสังคมก็ขี้ลืม เราจึงได้เห็นนักการเมืองเลว ๆ เต็มเมือง

ประเทศทุกประเทศล้วนมีจุดต่างในหน้าประวัติศาสตร์ของตน ดังนั้นจุดต่างในประวัติศาสตร์จึงไม่ใช่เรื่องน่าละอาย แต่เป็นบทเรียนมากกว่า เพื่อจะได้ป้องกันไม่ให้มีการสร้างจุดต่างชำระขึ้นมานิใหม่

ประเทศจะไม่มีศักดิ์ศรี และจะไม่มีวันพัฒนาไปได้ ถ้าประเทศนั้นไม่หันกลับมาศึกษาบทเรียนในประวัติศาสตร์ของตนเอง และยอมรับความผิดพลาดนั้นๆ

หลาย ๆ ประเทศนอกจากมีการชำระประวัติศาสตร์กันใหม่แล้ว ผู้ที่เกี่ยวข้องและมีบทบาทในการสร้างจุดต่างในประวัติศาสตร์ โดยเฉพาะการประกอบอาชญากรรมเช่นฆ่าผู้บริสุทธิ์ เช่นฆ่าผู้รักประชาธิปไตย หรือ การฉ้อราษฎร์บังหลวง ยังถูกจับตัวมาลงโทษ ตามกฎหมายของบ้านเมือง หรือ ตามกฎหมายระหว่างประเทศ

กรณีของ ประธานาธิบดี บิโนเซตต์ ของชิลี ซึ่งกำลังถูกจับตัว ขึ้นศาล ในคดี ฆ่าผู้บริสุทธิ์ ที่เป็นนักศึกษา และ คนงาน เป็นจำนวนมาก เป็นตัวอย่างหนึ่ง ประธานาธิบดี ซุน ดู วาน ก็ถูกศาลตัดสินลงโทษไปแล้ว ประธานาธิบดี ชูฮาร์โต แห่งอินโดนีเซีย ก็กำลังถูกจับตัวขึ้นศาลพิจารณาคดีคอร์รัปชั่น และคดีอื่นๆ อีก มากมาย เช่นเดียวกัน

อาชญากรรมทางการเมืองเหล่านี้อีกจำนวนมากกำลังถูกจับตัวมาขึ้นศาลทั้งศาลในประเทศ และศาลระหว่างประเทศ (International Criminal Court) รวมทั้งนายชกเยื่อน ของเขมร และ อดีตผู้นำของประเทศยูโกสลาเวีย ด้วย

การชำระประวัติศาสตร์ในกรณี 6 ตุลาคม 2519 และบทบาทของนาย สมัคร สุนทรเวช จึงเป็นเรื่องที่น่าสนับสนุน เพื่อว่าความจริงในประวัติศาสตร์จะได้ปรากฏให้เป็นที่ประจักษ์ต่อสาธารณชนได้พิจารณา ก่อนที่จะถึงวันเลือกตั้งผู้ว่าการกรุงเทพมหานคร

สำหรับผู้ที่เกิดทัน และอยู่ในช่วงเกิดเหตุการณ์ 6 ตุลาคม 2519 และ ได้ติดตามอ่านหนังสือพิมพ์ ฟังวิทยุ และ ดูทีวี ก็จะได้รับรู้ถึงความเกี่ยวข้อง ของนายสมัคร สุนทรเวช ซึ่งมีบทบาททั้งทางตรงและทางอ้อมในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น รวมทั้งเป็นผู้ได้รับผลประโยชน์โดยตรงหลังจากเหตุการณ์ผ่านไปโดยเรียบร้อยแล้ว คือ ได้รับการแต่งตั้งเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ที่มีอำนาจล้นฟ้า

ในช่วงที่เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย นายสมัคร สุนทรเวช ก็ได้มีการปิดหนังสือพิมพ์หลายฉบับ มีการเก็บหนังสือหลายร้อยหมื่นหลายแสนเล่ม และประกาศว่าหนังสือหลายสิบเล่มเป็นหนังสือต้องห้ามห้ามอ่าน แม้ว่าผู้ลงนามจะเป็นนายตำรวจสันติบาล แต่ตำรวจก็ไม่อาจจะทำไปโดยพลการได้ โดยไม่มีคำบัญชามาจาก รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย หรือ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยในขณะไม่เห็นด้วย

ในช่วงนั้น ได้ห้ามเกริมล่าพองกันถึงกับมีการประกาศว่ารัฐบาลที่มาจากการรัฐประหารเลือดจะครองอำนาจเบ็ดเสร็จถึง 12 ปี จึงจะยอมให้มีการเลือกตั้งกันขึ้นใหม่

พฤติกรรมข้างต้นล้วนเกิดขึ้นในช่วงที่นายสมัคร สุนทรเวช เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย และพฤติกรรมข้างต้นล้วนสวนทางกับหลักการพื้นฐานของระบอบประชาธิปไตย และ หลักการพื้นฐานของคำปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ขององค์การสหประชาชาติ

ดังนั้นนายสมัคร สุนทรเวช ซึ่งร่วมเป็นรัฐบาล และเป็นรัฐมนตรีกระทรวงที่มีอำนาจมากที่สุดรองจากกระทรวงกลาโหม จึงไม่อาจจะปฏิเสธบทบาทของตนในเหตุการณ์ข้างต้นได้ ล้อมวลชนในสมัยนั้นจะเป็นพยานหลักฐานที่ดีที่สุดถ้าจะค้นหาพิสูจน์กัน

กรณีที่นายสมัคร สุนทรเวช ซึ่งกำลังสมัครให้ชาวกรุงเทพฯเลือกเป็นผู้ว่าการกรุงเทพมหานคร จึงเป็นที่น่าห่วงเกรงว่าจะสร้างสถานการณ์ให้เกิดเหตุการณ์ข้างต้นให้มีการเช่นฆ่านักประชาธิปไตยผู้บริสุทธิ์ที่อาจจะมาชุมนุมแสดงความคิดเห็น หรือ เรียกร้องสิทธิของตนตามครรลองของระบอบประชาธิปไตยก็ได้

นาย สมัคร อาจจะใช้อำนาจผู้ว่าการก.ท.ม.สั่งห้ามไม่ให้มีการใช้พื้นที่ ก,ท,ม.ในการชุมนุมซึ่งจะนำไปสู่การเผชิญหน้ากัน และนำไปสู่ความรุนแรงที่คาดไม่ถึงก็เป็นไปได้

การฟ้อง ผ.ศ. ใจ อึ้งภากรณ์ ลูกชายคนเล็กของอาจารย์ ป่วย อึ้งภากรณ์ ซึ่งเป็นเหยื่อของเหตุการณ์ 6 ตุลาคม 2519 โดยตรง ถึงต้องลี้ภัยไปอยู่ต่างประเทศ มิฉะนั้นก็อาจจะถูกจับตัวเผา หรือ ประชาทัณฑ์ โดยฝูงชนที่กำลังบ้าคลั่งเพราะการปลุกระดมของสถานีวิทยุยานเกราะ ที่นายสมัคร ใช้ออกอากาศอยู่เป็นประจำ ด้วยข้อหาว่า ได้เขียนถึงนายสมัครว่าได้เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ข้างต้น จึงเป็นการ กินปูนร้อนท้อง ของนายสมัคร เอง

ในช่วงนั้น นายสมัคร สุนทรเวช ได้ออกเดินทางชี้แจงแก่ชาวเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นด้วยตนเองในหลาย ๆ ประเทศ ทั้งยุโรปและอเมริกา

ที่ยุโรป โดยเฉพาะในอังกฤษ ได้มีหญิงชราชาวอังกฤษมายื่นหนังสือลงรายชื่อเรียกร้องให้ปล่อยนักศึกษาจำนวนหลายพันคนที่ถูกจับกุมขังอยู่กับนายสมัคร ด้วยตนเองในขณะแถลงข่าว ก็ถูกนายสมัครรับซองรายชื่อผู้ลงนามเรียกร้องให้ปล่อยตัวนักศึกษาของยกั้น เขวี้ยงใส่หน้าหญิงชราผู้นั้นจนกลายเป็นข่าวใหญ่โต เป็นที่อับอายขายหน้ากันไปทั่วโลก ที่คณะรัฐมนตรีแสดงความไม่สุภาพในที่สาธารณะ ในประเทศที่ได้ฉายาว่าเป็นประเทศของสุภาพบุรุษ เช่นนั้น ในขณะนั้น

ข้อเท็จจริงในหน้าหนังสือพิมพ์ในยุคโน้นทั้ง หนังสือพิมพ์ของไทยเองที่ถูกเซนเซอร์แล้วก็ตาม หนังสือพิมพ์ไทยของคนไทยในต่างประเทศที่รายงานอย่างตรงไปตรงมาก็มีหลายฉบับ เช่น มิตรไทย ดีพิมพ์ออกมาโดยนักศึกษาไทย ในอังกฤษ "ไทยสามัคคี", "สันติภาพ", "ประชาไท" , "เสรีชัย" โดยนักศึกษาไทยในอเมริกา หนังสือพิมพ์ " ตุลาคมประชาชน" ที่ตีพิมพ์ ออกมาโดยกลุ่มนักศึกษาในสวีเดน เป็นต้น ล้วนรายงานข้อเท็จจริงไว้

นักวิชาการด้านรัฐศาสตร์ย่อมมีเสรีภาพทางวิชาการในการพูดถึงประวัติศาสตร์ตามที่เกิดขึ้นจริง แม้ว่า จะพาดพิงกระทบถึงตัวบุคคลที่ยังมีชีวิตอยู่ก็เป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ในต่างประเทศนั้นเขาไม่เพียงแต่การกล่าวพาดพิงถึงเท่านั้น แต่ได้สร้างขบวนการขึ้นมาเรียกร้องให้มีการสืบสวนสอบสวนและนำเอาตัวผู้ผิดมาขึ้นพิพากษาตัดสินในศาล เพื่อลงโทษตามกฎหมายด้วยซ้ำ

การยกเอาข้อเท็จจริงและพฤติกรรมของนายสมัคร สุนทรเวช จากสื่อมวลชนในยุคโน้นที่ได้รายงานไว้ มากกล่าวถึงในช่วงที่เขากำลังสมัครมารับใช้ชาว.ท.ม. ก็เพื่อเป็นข้อมูลประกอบการตัดสินใจของชาว.ท.ม. ว่าบุคคลที่มีประวัติในการทำลายระบอบประชาธิปไตยเช่นนี้ มีความเหมาะสมแค่ไหนที่จะเลือกมาเป็น "เจ้าเมือง" ของชาวกรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นที่เกิดเหตุของการฆ่าหมู่ที่สยดสยองที่สุดในโลก ซึ่งมีการเผานักศึกษาทั้งเป็น แล้วยังจับแขวนกับต้นมะขามมาตีซ้ำด้วยอีก

บุคคลที่เคยออกมากล่าวว่า ผู้ชุมนุมในมหาวิทยาลัยเป็นญวน หรือ เป็นคอมมิวนิสต์ จึงไม่เป็นความผิดในการเข้าไปเช่นฆ่าพวกเขา นั้นเป็นบุคคลอันตรายครับ เพราะอาจจะเป็นผู้ก่อขบวนการสังหารกลางเมืองอันน่า โศรกสลดให้เกิดขึ้นได้อย่างในหลาย ๆประเทศ ที่มีผู้นำที่มีแนวคิดเช่นนี้

เพราะเหตุว่า คำประกาศปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน มาตรา 18,19,20, และ 21 ได้รับรองสิทธิและเสรีภาพในความเชื่อ ในศาสนา และ ลัทธิการเมือง และในการชุมนุมแสดงความคิดเห็น

แม้ว่าเขาจะเป็นญวน เป็นกะเหรี่ยง หรือ เป็นคอมมิวนิสต์ รัฐก็ไม่ีสิทธิไปเช่นฆ่าโดยไม่ผ่านกระบวนการศาลยุติธรรม

ครับ การชำระประวัติศาสตร์แต่เพียงอย่างเดียว เห็นจะไม่เพียงพอเสียแล้ว แต่ควรจะต้องมีการพิจารณาจับตัวผู้เกี่ยวข้องกับการก่ออาชญากรรมต่อมนุษยชาติ (Crime against humaninty) มาขึ้นทั้งศาลไทย และศาลโลก (International criminal court) เพื่อไม่ให้เป็นเยี่ยงอย่างกันอีกต่อไป

TheNATION

THAILAND'S INDEPENDENT ONLINE NEWS & INFORMATION SERVICE

June 26, 2000

HOME
HEADLINES
NATIONAL
METRO
POLITICS
BUSINESS
ENVIRONMENT & HEALTH
IT & SCIENCE
SPORTS
SOCIAL
FEATURES
TRAVEL & TOURISM
OPINION TODAY
LETTERS
CARTOON
DAILY SNAPSHOTS
WHAT'S ON
ENTERTAINMENT
LEARN ENGLISH
WEEKEND
BULLETIN BOARD

Nation search

Go

OPINION

Samak can't shake ghosts of '76

Every few months, the events of 1973 or 1976 flash back into the news. Now it is Jib Ungphakorn's call for Samak Sundaravej to admit his role in the 1976 massacre.

A few months ago, it was the controversy over a school textbook covering the events of 1973. Further back, Chuan was challenged for approving a decoration for Thanom Kittikhachon, the last of the dictator-generals. Before that, the issue over a monument to the democracy martyrs. And back to 1996, the emotional commemoration of the 20th anniversary of the 1976 events.

The veterans of 1973-6 have matured in age and risen in influence. Look at the top ranks of many institutions in Thailand today, and you find them. In the cabinet and parliament. Among top figures in the media. In the ranks of professors. On the boards of leading companies. They are found almost everywhere you don't have to wear a uniform.

If Thailand today has democracy, press freedom, human rights, then that is the result of these historical events. Need proof of that claim? Look at Thailand's Southeast Asian neighbours. In Indonesia, the process of removing the dictators has only just begun, one generation later. In Burma, it has been blocked, with awful results. Other neighbours are effectively one party states with carefully managed parliaments and very limited freedom of speech. Thailand's democracy and human rights -- however imperfect -- did not arise by accident or by the drift of history. They were won on the streets -- by incidents which shifted the course of history, changed people's lives and mindsets, and left behind a cost.

But then there's a big question. How come the society seems so reluctant to recognise this truth? How come it won't embrace this history, and be

 MAIL TO A FRIEND

 PRINT THIS PAGE

 YOUR COMMENTS

proud of it?

These issues were laid out in the controversy over the Education Ministry's proposed school textbook about the 1973 events. The historian, Charnvit Kasetsiri, was a member of the committee to review the book's draft. In his review, he set the Education Ministry a little exam. Q1: How come the ministry asked a poet to write this book rather than a historian? The verses decorating the text were a lot better than the text itself. Q2: How come the book was not based on primary sources? Much of the narrative was plainly wrong. Q3: How come a son-in-law of one of the generals brought down by the 1973 events was a co-member of the review committee? He can hardly be disinterested. Q4: How come we need such "authorised" textbooks? Maybe it's time for a free market in knowledge for schoolchildren.

Behind all of Charnvit's exam questions was one big query: is this an attempt to open up the truth, or to keep it buried?

Despite these limitations, the events of 1973 are at least creeping towards the light. Those of 1976 are still much more deeply plunged in darkness. In a famous piece on the growth of Thailand's constitutional democracy, Anand Panyarachun acknowledged the importance of 1973 and 1992, but slid past 1976 as if the year was not in the calendar. Nobody is talking seriously about a textbook on 1976.

Nineteen seventy six is much more difficult to manage for two main reasons. It was much more violent. Some of those involved in unleashing the violence are still alive and still important today.

Of these, Samak Sundaravej is one of the most prominent. Hence Acharn Jib Ungphakorn's little exam for him. Q1: Did he back the radio station which was screaming "Kill them, kill them!" on the eve of the massacre? Q2: Did he claim the Thammasat students were working for the Vietnamese communists? Q3: Did he, basically, approve?

The answers to this exam are easy. Samak's major

role in these events is well-known.

Through late 1976, he was instrumental in splitting the centrist parliamentary coalition which was trying to control the slide towards polarisation and violence. To Cabinet colleagues at the time, it seemed he was acting like a spoiler, probably on behalf of military friends. He spoke in Cabinet justifying General Thanom's furtive return from exile, which triggered the endgame. The centrists' manoeuvre to drop Samak from the Cabinet on October 5 led directly to the awful events on the next day.

After the horrific violence had taken place, he helped build an argument to justify it -- that the students were led by or manipulated by Vietnamese communists engineering the overthrow of the country. This began on the day of the massacre itself. The authorities spread rumours that armed Vietnamese were inside Thammasat. A dead body was identified as Vietnamese on the evidence of an amulet with writing that "might be Vietnamese". Dr Puey Ungphakorn recorded all of this in the memoir written after he was forced to flee in fear of his life. His son, Jib, claims to have heard Samak repeat these rumours when speaking overseas.

Samak could easily answer the questions and pass with full marks. It wouldn't harm his chances in the Bangkok mayoral election. Instead he has responded with a libel suit. This knee-jerk reaction betrays his admiration for the less-than-democratic states among Thailand's neighbours. He accuses Jib of working for one his rivals. Since there is only one significant rival, does Samak think the unreformed socialist Jib is working for the capitalist doyenne, Sudarat?

More importantly, Samak asks his own question: why bring all this up now? It's history. It's a generation ago.

But Jib is part of that history. Not simply is he the son of a father who was one of the most poignant victims of the 1976 events. But he has resurfaced in Thailand complete with the courageous outspokenness with which his father used to taunt and shame the dictators. In an age where ideology

has become unfashionable, he is a startling and important voice.

His challenge to Samak hides an unspoken question. How come someone who opposed the transition from dictatorship to democracy should benefit from this transition, while so many supporters suffered martyrdom or exile? Samak's career now is on the slide. Indeed, it has been all downhill since he was Interior Minister in the post-1976 government, which was so reactionary even the army was embarrassed. But Samak wants one more democratic triumph. Ironically he is contesting an election which he himself banned when he had the dictatorial power to do so.

Samak's response to Acharn Jib's exam deserves an F. The events of 1976 won't leave Samak or anyone else alone because it's history that has been not been allowed to rest. Thongchai Winichakul called it "a ghost from the past in our mind". As long as it cannot be discussed, absorbed, settled, then the ghost will continue to walk through the nation's public conscience at regular intervals.

BY CHANG NOI

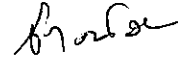
The Nation

LAST MODIFIED: Sunday, 25-Jun-00 14:43:16 EDT

SUGGEST THIS STORY TO A FRIEND...

Acharn Ji sets Khun Samak a history exam

26 June 2000

Every few months, the events of 1973 or 1976 flash back into the news. Now it is Ji Ungphakorn's call for Samak Sundaravej to admit his role in the 1976 massacre. A few months ago, it was the controversy over a school textbook covering the events of 1973. Further back, Chuan was challenged for approving a decoration for Thanom Kittikhachon, the last of the dictator-generals. Before that, the issue over a monument to the democracy martyrs. And back to 1996, the emotional commemoration of the 20th anniversary of the 1976 events.

The veterans of 1973-6 have matured in age and risen in influence. Their generation is now at its prime. Look at the top ranks of many institutions in Thailand today, and you find them. In the cabinet and parliament. Among top figures in the media. In the ranks of professors and teachers. On the boards of leading companies. They are found almost everywhere you don't have to wear a uniform.

If Thailand today has democracy, press freedom, human rights then that is the result of these historical events. Need proof of that claim? Look at Thailand's Southeast Asian neighbours. In Indonesia, the process of removing the dictators has only just begun, one generation later. In Burma, it has been blocked, with awful results. Other neighbours are effectively one party states with (at best) carefully managed parliaments and very limited freedom of speech. Thailand's democracy and human rights - however imperfect - did not arise by accident or by the drift of history. They were won on the streets - by incidents which shifted the course of history, changed people's lives and mindsets, and left behind a cost.

But then there's a big question. How come the society seems so reluctant to recognise this truth? How come it won't embrace this history, and be proud of it?

These issues were laid out in the controversy over the Education Ministry's proposed school textbook about the 1973 events. The historian, Charnvit Kasetsiri, was a member of the committee to review the book's draft. In his review, he set the Education Ministry a little exam. Q1: How come the ministry asked a poet to write this book rather than a historian? The verses decorating the text were a lot better than the text itself. Q2: How come the book was not based on primary sources? Much of the narrative was plainly wrong. Q3: How come a son-in-law of one of the general's brought down by the 1973 events was a co-member of the review committee? He can hardly be disinterested. Q4: How come we need such "authorised" textbooks? Maybe it's time for a more free market in historical knowledge for schoolchildren.

Behind all of Charnvit's exam questions was one big query: is this an attempt to open up the truth, or to keep it buried.

Despite these limitations, the events of 1973 are at least creeping towards the light. Those of 1976 are still much more deeply plunged in darkness. In a famous piece on the growth of Thailand's constitutional democracy, Anand Panyarachun acknowledged the importance of 1973 and 1992, but slid past 1976 as if the year was not in the calendar. Nobody is talking seriously about a textbook on 1976.

1976 is much more difficult to manage for two main reasons. It was much more violent. Some of those involved in unleashing the violence are still alive and still important today.

Of these, Samak Sundaravej is one of the most prominent. Hence Acharn Ji Ungphakorn's little exam for

him. Q1: Did he back the radio station which was screaming "Kill them, kill them" on the eve of the massacre? Q2: Did he claim the Thammasat students were working for the Vietnamese communists? Q3: Did he, basically, approve?

The answers to this exam are easy. Samak's major role in these events is well-known.

Through late 1976, he was instrumental in splitting the centrist parliamentary coalition which was trying to control the slide towards polarisation and violence. To cabinet colleagues at the time, it seemed he was acting like a spoiler, probably on behalf of military friends. He spoke in cabinet justifying General Thanom's furtive return from exile, which triggered the endgame. The centrists' counter-manoeuve to drop Samak from the cabinet on 5 October led directly to the awful events on the following day.

After the horrific violence had taken place, he helped build an argument to justify it - that the students were led by or manipulated by Vietnamese communists engineering the overthrow of the country. This began on the day of the massacre itself. The authorities spread rumours that armed Vietnamese were inside Thammasat. A dead body was identified as Vietnamese on the evidence of an amulet with writing that "might be Vietnamese". Dr Puey Ungphakorn recorded all of this in the memoir written after he was forced to flee in fear of his life. His son, Ji, claims to have heard Samak repeat these rumours when speaking overseas.

Samak could easily answer the questions and pass with full marks. It wouldn't harm his chances in the Bangkok mayor election at all. Instead he has responded with a libel suit. This knee-jerk reaction betrays his admiration for the less-than-democratic states among Thailand's neighbours. He accuses Ji of working for one his rivals. Since there is only significant rival, does Samak think the unreformed socialist Ji is working for the capitalist doyenne, Sudarat?

More importantly, Samak asks his own question: why bring all this up now? It's history. It's a generation ago.

But Ji is part of that history. Not simply is he the son of a father who was one of the most poignant victims of the 1976 events. But he has resurfaced in Thailand complete with the courageous outspokenness which his father used to taunt and shame the dictators. He proudly embraces the socialism which many hope had passed into history. In an age where ideology has become unfashionable, he is a startling and important voice.

His challenge to Samak hides an unspoken question. How come someone who opposed the transition from dictatorship to democracy should benefit from this transition, while so many supporters suffered martyrdom or exile? Samak's career now is on the slide. Indeed, it has been all downhill since he was Interior Minister in the post-1976 government, which was so reactionary even the army was embarrassed. But still, Samak wants one more democratic triumph. Ironically he is contesting an election which he himself banned when he had the dictatorial power to do so.

Samak's response to Acharn Ji's exam deserves an F. But he's not the first or last to fail. The events of 1976 won't leave Samak or anyone else alone because it's history that has been not been allowed to rest. Thongchai Winichakul called it "a ghost from the past in our mind". As long as it cannot be discussed, absorbed, settled, then the ghost will continue to walk through the nation's public conscience at regular intervals.

วาระที่ 3 กรกฎาคม พ.ศ. 2543

ผิดด้วยหรือที่ปกป้องชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ใน เหตุการณ์ 6 ตุลา ?

ร้อยเอกปวิศภัศน์ • ไชยันต์ ไชยพร

ตั้งหน้าการปราบปรามคนที่คิดร้ายเหล่านี้จึงเป็นสิ่งที่จะต้องกระทำ ทหาร ตำรวจ พระ รวมถึงพลเมืองผู้รักชาติ ศาสนาและพระมหากษัตริย์จึงร่วมมือร่วมใจผนึกกำลังปกป้องสถาบันสำคัญของปวงชนชาวไทย การนองเลือดจึงต้องเกิดขึ้น และเป็นสิ่งจำเป็นที่ต้องกวาดล้างพวกหนกแผ่นดินให้สิ้นซาก

หลังจากที่มีข่าวคุณสมศรี สุนทรเวช ฟ้องอาจารย์ อิงภากรณ์ในข้อหาที่อาจารย์เขียนบทความที่พาดพิงในทำนองที่ว่าเราต้องการผู้ว่ากทม.ที่มีมือเปื้อนเลือด ? ท่านที่ติดตามข่าวหรือบทความตามหนังสือพิมพ์ จะพบว่ามือเขียนที่สนับสนุนให้มีการหาความจริงในเหตุการณ์ 6 ตุลาคม 2519 เกิดขึ้นพอสมควร จะว่าไปแล้ว ข้อเขียนเหล่านี้ก็มีเนื้อหาไปในทิศทางเดียวกัน คือ ไม่ว่าผู้เขียนเหล่านี้จะยอมรับหรือไม่ก็ตาม สิ่งที่เกิดขึ้นในใจผู้อ่านก็คือ รู้สึกถึงการสนับสนุนอาจารย์ใจอยู่ในที่ ซึ่งข้อเขียนของผมเมื่อสองสัปดาห์ที่แล้วในคอลัมน์นี้ก็เช่นกัน ผมยอมรับว่าส่วนหนึ่งผมสนับสนุนอาจารย์

แต่กระนั้น ถ้าถามว่า ระหว่างการสนับสนุนอาจารย์ใจกับความตั้งใจที่พยายามเป็นกลางของความเป็นทวิภาคีทางรัฐศาสตร์ต่อกรณีระหว่างคุณสมศรีและอาจารย์ใจนั้น ผมว่าผมมุ่งเรื่องความเป็นกลางมากกว่า แต่ถ้าใครจะรู้สึกว่าผมลำเอียง ผมก็ต้องยอมรับว่า เป็นความบกพร่องในการสื่อของผม ดังนั้น ในบทความเวลานี้ ผมจึงขอแสดงความคิดเห็นที่คิดว่าเป็นสิ่งที่สะท้อนจุดยืนที่เป็นกลางทางวิชาการ และจะพยายามสื่อให้ผู้อ่านได้เข้าใจตรงกับที่ผมตั้งใจไว้

ในช่วงเวลาที่ผ่านมาสี่สัปดาห์นี้ ผมได้มีโอกาสพบปะพูดคุยกับคนหลายราย หลายสถานะอาชีพในเรื่องเกี่ยวกับคุณสมศรี สุนทรเวช และเหตุการณ์ 6 ตุลาคม 2519 ผมพบว่า ผู้คนในวัยหนุ่มสาวรู้เรื่องเหตุการณ์ 6 ตุลาคม 2519 ว่ามีการฆ่ากันตายอย่างโหดร้ายทารุณเกิดขึ้นจริง และเข้าใจว่าสาเหตุเกิดจากความวุ่นวายทางการเมือง ซึ่งความวุ่นวายทางการเมืองที่ว่าเป็นคืออะไร ก็ยังเป็นเรื่องที่ยังไม่ชัดเจน แต่สำหรับผู้ใหญ่หลายคนก็สามารถบอกได้ตามความเชื่อของเขาว่า สาเหตุความวุ่นวายทางการเมืองที่ว่าเป็นคือ พวกนักศึกษาและรวมถึงทวิภาคีและคนบางกลุ่มได้มีแผนการที่จะทำลายสถาบันชาติ ศาสนาและพระมหากษัตริย์ โดยพยายามสร้างความวุ่นวายสนับสนุนให้เกิดขึ้นในบ้านเมือง

ตั้งหน้าการปราบปรามคนที่คิดร้ายเหล่านี้จึงเป็นสิ่งที่จะต้องกระทำ ทหาร ตำรวจ พระ รวมถึงพลเมืองผู้รักชาติ ศาสนาและพระมหากษัตริย์จึงร่วมมือร่วมใจผนึกกำลังปกป้องสถาบันสำคัญของปวงชนชาวไทย การนองเลือดจึงต้องเกิดขึ้น และเป็นสิ่งจำเป็นที่ต้องกวาดล้างพวกหนกแผ่นดินให้สิ้นซาก ถ้าไม่มีเหตุการณ์ 6 ตุลาเกิดขึ้น ทุกวันนี้เมืองไทยคงเป็นคอมมิวนิสต์ไปแล้ว

ผมมีโอกาสได้คุยกับคนขับรถแท็กซี่คนหนึ่ง ที่คุยถึงเหตุการณ์ 6 ตุลา อย่างภาคภูมิใจว่า เขาได้ฆ่าพวกนักศึกษาที่ธรรมศาสตร์ไปหลายคน เขาอ้างว่า เขาได้ใช้ปืนยิงพวกมันตาย เขาไม่ได้รู้สึกผิด และเขาคิดว่าเขาได้ทำหน้าที่ของพลเมืองไทยที่ดีด้วย ผมฟังแล้วก็เก็บมาคิด และเห็นว่า ถ้าทำใจให้เป็นกลาง จะพบว่า เหตุการณ์นองเลือดที่เกิดขึ้นนั้นมิได้เป็นสิ่งผิดในความรู้สึกของคนไทยหลายคน และจนทุกวันนี้ เหตุการณ์ 6 ตุลา ก็ไม่ใช่สิ่งที่ผิดแต่ประการใด แต่เป็นสิ่งที่จำต้องเกิดขึ้นเช่นนี้

ผมไม่ปฏิเสธว่า บ้านเมืองเราอาจกลายเป็นคอมมิวนิสต์ไป ถ้าไม่มีการกวาดล้างพวกที่ไม่หวังดี และถ้ากลายเป็นคอมมิวนิสต์ ก็อาจมีการฆ่ากวาดล้างนองเลือดคนไทยที่ไม่เห็นด้วยกับคอมมิวนิสต์อีกเป็นจำนวนมหาศาล อย่างที่เกิดขึ้นในเขมรโดยฝีมือ

ของพลพรรค ซึ่งไม่ว่าจะเป็นฝ่ายไหนฆ่าฝ่ายไหน สนับสนุนสิ่งที่ไม่ดีทั้งนั้นสำหรับความเป็นมนุษย์ด้วยกัน

คนชมแท้ก็ชื่นชมคนกล้ารบและภาคภูมิใจกับการปกป้องชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์อันเป็นที่เคารพบูชาของเขา แต่หลังจากนั้น เขาก็ไม่ได้ทำอะไรเป็นรางวัลตอบแทนความกล้าหาญ ความรักชาติของเขา นอกจากการเป็นคนจนๆ คนหนึ่งต่อไป แต่ผมคิดว่า รางวัลที่เขาคิดว่าเขาได้รับจากการกระทำดังกล่าวคือ ความปลอดภัยมั่นคงของชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ อันเป็นที่รักของปวงชนชาวไทย ซึ่งผมก็คิดว่า คนไทยอีกหลายคนที่มีส่วนร่วมในเหตุการณ์วันนั้นก็คงรู้สึกเช่นนี้ และไม่มีอะไรที่จะตอบแทนการกระทำของเขาได้ยิ่งใหญ่ไปกว่านั้นแล้ว ไม่ว่าเขาจะมีส่วนช่วยทั้งทางตรงหรือทางอ้อมก็ตาม

ผมทบทวนความคิดของผมไปมาอยู่พักหนึ่ง ก็คิดว่า ตั้งแต่มีเรื่องฟ้องร้องกันเกิดขึ้นระหว่างคุณสมศรีและอาจารย์ใจ ยังไม่มีใครเขียนถึงเหตุการณ์ 6 ตุลา ในแง่มุมดังกล่าวนี้เลย ซึ่งผมคิดว่าเป็นแง่มุมที่มีอยู่จริงและเป็นแง่มุมของคนไทยส่วนใหญ่ด้วยซ้ำ อาจเป็นเพราะกระแสการเมืองเปลี่ยนไป หลายคนจึงไม่กล้าที่จะแสดงแรงกดดันของตนออกมา แต่อยู่ในลักษณะของพลังเงียบ

เราคงต้องตั้งคำถามเสียใหม่ว่า ผิดด้วยหรือที่คนๆ หนึ่งมีส่วนร่วมในการปกป้องชาติบ้านเมือง ?

คุณสมศรีปฏิเสธหลายเรื่องที่ถูกกล่าวหาว่า เขานั้นมีส่วนในเหตุการณ์นองเลือดครั้งนั้น นั่นคือ ปฏิเสธข้อกล่าวหาของการมี "มือที่เปื้อนเลือด" หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ ปฏิเสธการมีส่วนร่วมปกป้องชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ทศการเมืองที่มีบทบาทสำคัญในช่วงเหตุการณ์ 6 ตุลา ถ้าไม่ถูกมองว่าเป็นพวกฝักใฝ่คอมมิวนิสต์ ก็มักจะถูกมองว่าเป็นฝ่ายปกป้องชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ แต่เมื่อคุณสมศรีมิได้เป็นฝ่ายที่รวมกันปกป้องชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ จะไปคิดว่า คุณสมศรีเป็นฝ่ายคอมมิวนิสต์ก็คงเป็นไปไม่ได้

สิ่งที่พอจะสรุปได้เกี่ยวกับบทบาททางการเมืองของคุณสมศรีในเหตุการณ์ 6 ตุลา ก็คือ ถ้าคุณสมศรีมิได้เป็นชนกการเมืองที่มีบทบาทสำคัญ คุณสมศรีก็คงจะเป็นชนกการเมืองที่วางตัวเป็นกลางในขณะนั้น นั่นคือ ไม่นิยมคอมมิวนิสต์ และไม่แสดงบทบาทชัดเจนในการปกป้องสถาบันสำคัญทั้งสามของปวงชนชาวไทย

แต่คุณสมศรีกลับได้เป็นรัฐมนตรีกระทรวงมหาดไทยหลังเหตุการณ์ดังกล่าว ในขณะที่คนชมแท้ก็ชื่นชมคนกล้ารบและคนไทยที่รักชาติอีกจำนวนมากก็ยังคงดำรงชีวิตหาเช้ากินค่ำต่อไป ล้าบยากจนอย่างไรก็เป็นอย่างนั้นต่อไป

ทำไมคนชมแท้ก็ชื่นชมคนกล้ารบความจริงในการกระทำของเขา ? ก็เพราะเขาไม่ได้คิดว่าสิ่งที่ตนกระทำไปนั้นผิดแม้แต่น้อย แต่สนับสนุนความถูกต้อง และเป็นหน้าที่ที่พลเมืองที่รักชาติพึงกระทำ

ทำไมสังคมไทยถึงไม่กล้าพูด กล้ารบความจริงตรงนี้กันบ้าง ?

การกระทำที่เกิดจากความจริงใจและมีเป้าหมายที่ดีในความคิดของผู้กระทำ เขาผู้นั้นย่อมกล้ายอมรับและรู้สึกว่าตนมีเกียรติที่ได้กระทำในสิ่งที่ตนยึดถือเชื่อมั่น แม้ว่าจะเป็นการกระทำที่ผิดก็ตาม ทศการเมืองหลายคนก้าวสู่การถูกจองจำหรือแทนประหารอย่างภาคภูมิใจและยอมรับผลของการกระทำของเขา โดยเฉพาะการกระทำผิดทางการเมือง ซึ่งเป็นเรื่องของความเชื่อทางอุดมการณ์

เอาเป็นว่า คุณสมศรีมิได้เป็นผู้เกี่ยวข้องกับการกระทำทางการเมืองในเหตุการณ์ 6 ตุลา ไม่ว่าจะในทางใดๆก็ตาม ไม่ว่าจะโดยตรงหรือโดยอ้อมก็ตาม

ขณะเดียวกัน ก็มีคนสำคัญหลายคนที่มีส่วนร่วมในการปกป้องชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ในเหตุการณ์เดือนตุลา 2519 แต่กลับซี้ซาลาดและไม่รู้สึกว่าการกระทำของตนเป็นการกระทำอันมีเกียรติ และเป็นการกระทำของผู้กล้าที่เอาชีวิตของตนเข้าแลกหรือปลิดชีวิตผู้ไม่หวังดีเพื่อรักษาสถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ไว้ หรือการกระทำของคนเหล่านี้เป็นการกระทำที่มิได้เกิดจากความจริงใจต่อสถาบันอันเป็นที่หวงแหนของปวงชนชาวไทยเหมือนอย่างคนชมแท้ก็ชื่นชมคนกล้ารบคนนั้น ?

NATION GROUP Nation Online Advertising
Delivers Results
{Your company} logo here [click here >>](#)

TheNATION

THAILAND'S INDEPENDENT ONLINE NEWS & INFORMATION SERVICE

August 24, 2000

HOME
HEADLINES
NATIONAL
METRO
POLITICS
BUSINESS
IT & SCIENCE
SPORTS
SOCIAL
FEATURES
TRAVEL & TOURISM
OPINION TODAY
LETTERS
CARTOON
DAILY SNAPSHOTS
WHAT'S ON
ENTERTAINMENT
LEARN ENGLISH
WEEKEND
BULLETIN BOARD

Nation search

Samak drops libel suit

BANGKOK Governor Samak Sundaravej yesterday dropped his libel suit against academic Giles Ungpakorn and the Krungthep Thurakij daily newspaper, criminal court officials said.

During his campaign for governor, Samak sued the political science lecturer at Bangkok's Chulalongkorn University for an allegedly defamatory article, and Krungthep Thurakij for publishing it on April 12.

Giles had accused Samak of playing a role in the 1976 massacre at Thammasat University.

Samak told reporters that criminal court judge Kanjana Rithithit had convinced him to drop the charges during a meeting for an out-of-court settlement.

Samak said the judge asked him to forgive Giles and drop the charges because he had won so many votes (over one million) in the election. Giles said he was unmoved by Samak's decision to drop the suit.

Samak dropped the charges because he knew they had no basis, Giles said.

He said he would continue to bring together the many conflicting accounts of the October 6, 1976 uprising by unarmed students and citizens against the ruling military regime. Many of the protesters were slaughtered by the military.

The Nation

LAST MODIFIED: Thursday, 24-Aug-00 13:13:44 EDT

MAIL TO A FRIEND

PRINT THIS PAGE

YOUR COMMENTS

นายสมัคร สุนทรเวช กับเลขาธิการพรรคประชาธิปัตย์ไทย กล่าวได้การเคลื่อนไหวหรือที่ความจริงในเหตุการณ์นองเลือดและรัฐประหาร 6 ตุลาคม 19 ว่า "ทำไมไม่พูดเมื่อยี่สิบปีที่ผ่านมาก ทำไม่ถึงมาพูดกันในวันนี้" ทำไมทำไมและทำไม

นัยของการตอบโต้ดังกล่าว ก็คือ แสดงว่าคนที่ต้องการ "ชำระ" เรื่อง 6 ตุลาคมอนั้น ต้องมีเบื้องหลังที่ไม่สะอาดและบริสุทธิ์แน่นอน

คำพูดดังกล่าวนี้ชวนให้คนฟังที่เป็นชาวบ้านทั่วไปรู้สึกสงสารและเห็นอกเห็นใจนายสมัครฯ ได้บ้างเหมือนกันว่า หากย้อนกลับไปดูความเป็นมาของนายสมัครฯ ซึ่งเป็นนักการเมืองคนสำคัญคนหนึ่งของการเมืองไทยกรณี 6 ตุลาคมแล้ว การอ้างความบริสุทธิ์และการโจมตีผู้อื่นว่ามีเบื้องหลังในการเคลื่อนไหวทางการเมืองนั้น เป็นเรื่องที่ยังไม่ชัดเจนเอาเลย

ย้อนกลับไปเมื่อหลายปีก่อน เมื่อพล.ต.จำลอง ศรีเมือง หันเข้าเล่นการเมืองประชาธิปไตยบ้าง ด้วยการลงสมัครรับเลือกตั้งเป็นผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ในการหาเสียง ก็มีกลุ่มต่งข้างเคลื่อนไหว ทำการเปิดโปงว่าจำลองเคยเป็นผู้หนึ่งที่มีส่วนในการปราบนักศึกษาในเหตุการณ์ 6 ตุลา ใครเอ่ย หรือพรรคอะไร ที่อยู่เบื้องหลังการเปิดโปงมหาจำลองฯ ต้องไปหาหนังสือพิมพ์ตอนนั้นมาอ่านกันเอง

แต่ต่อประหลาดใจไม่ได้ ว่าคนที่เคยมีบทบาท (มากบ้าง น้อยบ้าง ตรงบ้าง อ้อมบ้าง) ในกรณี 6 ตุลา ทำไมถึงชอบสมัครเป็นผู้ว่าราชการ กทม. ก็ไม่รู้

อย่างไรก็ตาม การอ้างความบริสุทธิ์ใจของคนก็ตามถึงเบื้องหลังของนายสมัครฯ ในสมัยนั้น ก็ฟังไม่ขึ้น เพราะทั้งหมดนั้นคือบรรยากาศแวดล้อม หรือบริบทที่นักการเมืองรุ่นนายสมัครฯ ได้กำเนิดและเติบโตมา ส่วนจะเคยกระทำโดยตรงหรือโดยอ้อม เป็นเรื่องที่ยังได้ยาก จากภาวะกระบวนการยุติธรรมจะเข้มแข็งและมีอำนาจถ่วงฝ่ายบริหารและการเมืองได้จริงๆ ข้อนี้เองจึงเป็นมูลเหตุที่ทำให้การเคลื่อนไหวเพื่อความยุติธรรมของประชาชนต้องเกิดขึ้นกันเอง ข้อสังเกตคือคำแก้ตัวและคำอธิบายของนักการเมืองและการทหารรุ่นดังกล่าวที่ชอบใช้ ก็คือว่า พวกเขาแต่ละคนนั้น ไม่เคยสั่งยิงนักเรียนนักศึกษาในเหตุการณ์ 14 ตุลาคมบ้าง หรือก็ไม่เคยพูดปลุกระดมให้ฆ่านักศึกษาในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์บ้าง

อิตเลอร์ ออกลูโต ปินาเชต ทรูแมน และจีนซีฮองเต้ ก็อาจอ้างได้ทำนองเดียวกัน หากจะนำตัวคนเหล่านั้นมาขึ้นศาลยุติธรรมข้อหาฆาตกรรมมนุษยชาติ ว่าพวกเขาแต่ละคนไม่ได้ "สั่งชื่อ" หรือออกปากสั่งให้ทำการฆ่าคน ขนสัตว์และสถาปนาญี่ปุ่นและจีนนับพันนับแสน หากแต่ "คนอื่น" ต่างหาก อาจเป็นนายทหาร เจ้าหน้าทีหรือชนชั้น ที่เป็นคนสั่งการลงไปเอง

ตรงนี่เองที่เป็นประเด็นหัวใจของปัญหาเรื่องราวของกรณี 6 ตุลา 19 และพฤษภา 35 นั่นคือ "จริยธรรมของการเมือง" เราวิพากษ์วิจารณ์และมีความคับข้องใจกันมากในการเมืองไทย จะเลือกตั้ง ก็ผิดแต่การซื้อและขายเสียง การแต่งตั้งตำแหน่งรัฐมนตรีและข้าราชการระดับสูง ก็เต็มไปด้วยการคอร์รัปชัน การซื้อตำแหน่ง ไปได้ไหนในเมืองไทย ก็ได้ยินได้ฟังแต่ข้อมูลด้านลบด้านอุบาทว์ของการเมืองไทย ตามว่า แล้วพวกเราอยู่ได้ก็อย่างไรในสังคมที่การเมืองเป็นสิ่งเลวร้ายปานนั้น

ความหวังเดียวของคนในสังคมนี้ (ที่ยังหวังและรอคอยอยู่) ก็คือ อนาคตจะต้องดีขึ้น จะต้องดีกว่าอดีตและปัจจุบันที่เลวทรามเช่นนี้ แต่ทั้งหมดนี้ก็ขึ้นอยู่กับว่า สังคมจะต้องสร้างพลังและเครื่องมือในการกีดกันและขับหนอน ใม่ให้นักการเมืองรุ่นเก่าและนักการเมืองรุ่นใหม่ที่ดีจะเดินตามรอยเท้า "พ่อแม่" และแบบอย่างของนักการเมืองและผู้ว่าการเมืองที่ไร้ซึ่งจริยธรรมและความจริงใจ (sincerity) จะ

ต้องไม่ได้พูดได้เกิด หรือหากได้เกิด ก็อย่าให้มีชีวิตและบทบาททางการเมืองได้อีก ควรจะมือนเป็นไปในสามวันเจ็ดวันตามคำสาปแช่งของผู้คน

ตรงนี่เองที่ผมมองว่า คณะกรรมการการเลือกตั้ง (กกต.) และการเคลื่อนไหวของอาจารย์ใจ อึ๊งภากรณ์ และกลุ่มข้าราชการศตวรรษ 6 ตุลาคม ว่าเป็นส่วนหนึ่งของภารกิจสร้างพลังและภูมิต้านทานให้กับการเมืองไทยในอนาคตเป็นการ "ชำระ" สิ่งโสโครกในระบบการเมืองและการปกครองของไทย ซึ่งสาหัสสาขาศึกเหือดผลและปรัชญาแทบไม่ได้เลย เนื่องจากสิ่งที่ละเอียดอ่อน อันดีงามทั้งหลาย ยากที่จะแทรกซึมและทำลายล้างความหยาบหนาของกิลเลสในตัวตนของนักการเมืองและผู้นำทางอำนาจอย่างที่มีในสังคมนี้ลงไปได้

เช่นเดียวกัน ที่ทำไมถึงมีคนต้องการและอาศัย "เปรต" มากที่บ้านผู้เมืองท่าไม่เหตุการณ์เดือนตุลา (ทั้ง 14 และ 6) ึ่งจะต้องมีการพูดถึงและชำระกันต่อไป มาอย่างไม่รู้สิ้นเลย

“ความจริงใจนั้นอยู่ที่ไหน”

สังคม (การ) เมืองไทยนั้น มีไหมเล่า

ที่ คำตอบหนึ่งก็คือ เพราะมันเป็นกิจกรรมกบฏของการเมืองไทย มองกลับไปยังอีกครึ่ง (หลังจากมีการโต้แย้งถกเถียงกันในสังคม) ผมคิดว่าขบวนการเดือนตุลาที่โค่นล้มรัฐบาลอำนาจนิยมกองทัพประกาศลง และสิ้นสุดที่รัฐประหารนองเลือด 6 ตุลานั้น เกิดจากพลังใหม่ของคนหนุ่มสาว แต่ที่สำคัญกว่านั้น คือ พลังที่ว่านี้ ไม่ใช่พลังที่มุ่งหวังและต้องการสร้างอำนาจ (ทั้งการเมืองและเศรษฐกิจ) ที่เป็นผลประโยชน์ของตนเองเท่านั้น หากเห็นอื่นใด พลังคนหนุ่มสาวเหล่านั้น คือพลังของความบริสุทธิ์และความจริงใจ เป็นครั้งแรกที่การเมืองไทย ได้สัมผัสและรับรู้ถึงการเคลื่อนไหวของพลังบริสุทธิ์และจริงใจ เป็นดอกไม้หลากสี สันที่ซุ้อขึ้นมาท่ามกลางกองปฏิวัติและงจักรปีศาจ ที่เตรียมหัวที่แหลรคนสิงในโลกลงไป และด้วยเหตุแห่งอำนาจและพลังของความจริงใจอันนี้เอง ที่ทำให้ประวัติศาสตร์ของเดือนตุลาคม จะต้องมีชีวิตและมีพลังของมันอยู่ต่อไปตราบนานแสนนาน หากประเทศและสังคมไทยยังคงอยู่ต่อไป ตรานั้นก็จะมีคนถามและพูดถึง "ความจริง" ของประวัติศาสตร์ตุลาคมอยู่ต่อไป

ไม่ใช่เพียงแค่นี้ยี่สิบปีเท่านั้นที่คนยังถามถึง อีกห้าร้อยปีและพันปีก็จะมีคนรุ่นใหม่ ตามหาหลักฐานของเดือนตุลาคมกันอยู่อีก จนกว่านักการเมืองและผู้นำการปกครอง

ไทย จะมีจริยธรรมและความจริงใจเสียที ผมก็ไม่ใคร่ขอคำอุปมาว่า การเมืองไทยแบ่งเป็นฝ่ายเทพกับฝ่ายมาร เพราะเป็นการเพื่อฝันและทำให้คาดหวังในสิ่งที่เป็นไปไม่ได้จริงในโลกของการเมือง แต่ผมคิดว่าคุณสมบัติของความจริงใจอันเป็นจริยธรรมอย่างหนึ่งควรต้องมีในนักการเมืองและโลกของการเมือง ส่วนจะมีมากหรือน้อยก็เป็นอีกปัญหาหนึ่ง แต่การที่นักการเมืองแก้ตัวอย่าง

หน้าด้านๆ ว่า ตนไม่เคยพูด ไม่เคยเซ็นสั่ง ไม่เคยรับเงิน ฯลฯ นั้น ควรจะเลิกได้แล้ว จริยธรรมไม่ใช่เรื่องของการเล่นลิ้นและโวหาร หากแต่เป็นเรื่องของการเคารพตัวเองและการเคารพผู้อื่น ในที่สุดแล้ว คือการอ่อนน้อมต่อความจริง

นักการเมืองไม่ควรทำตัวราวเด็กนักเรียนประถมคนหนึ่ง ที่ถูกครูจับได้ว่าทำความผิด แล้วแก้ตัวอย่างนำขุนๆ ไปตามเยการกรมและการเอาตัวรอด

ความจริงนักการเมืองรุ่นปัจจุบัน กิดยากขึ้นไม่น้อยจนรัฐสภาต้องทำพิธีสวดมนต์ล้างบาปไปแล้วเมื่อปีที่แล้ว ก็ นายสมัครนี่แหละที่เป็นคนนำพิธีสวดมนต์ แต่เสียดาบที่พวกเขาตายด้วยมูลเหตุที่เป็นอกุศลกรรม จากการสร้างแค่นจองเวรกันระหว่างการหาประโยชน์และอำนาจในตำแหน่งหน้าที่ ถ้ามีใครฆ่าตัวตายเพราะสำนึกในความผิดที่ได้กระทำต่อประชาชนและบ้านเมือง การเมืองไทยก็จะสูงส่งขึ้นไม่บ่อย

อย่างไรก็ตามไม่มีนักการเมืองไทยคนไหนจะยอมตายเพื่ออุดมการณ์ได้ ผมกำลังนึกถึงคุณตำรวจ สัทธิตพิพัฒน์ นักการเมืองและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและรัฐมนตรีร่วมรัฐบาล มรว.เสถียร ปราโมช ที่ถูกสมาชิกพรรคประชาธิปัตย์ฝ่ายขวา เคลื่อนไหวขับไล่ออกจากตำแหน่งก่อนเกิดรัฐประหารนองเลือด หนึ่งในสมาชิกประชาธิปัตย์ฝ่ายขวาได้แก่นายสมัคร สุนทรเวช นี้เอง

ความสำเร็จและรุ่งโรจน์ในอาชีพการเมืองของนายสมัครฯ เกิดขึ้นมากพร้อมๆ กับการดับสลายและมืดมนของพรรคประชาธิปัตย์ ซึ่งตอนนั้นกำลังเติบโตและมีพลังกำลังหน่วยกันทีเดียว สามารถขยายสาขาพรรคออกไปทั่วประเทศ มีสมาชิกคนรุ่นใหม่มากมาย และเริ่มมีอุดมการณ์ที่เป็นเรื่องเป็นราวขึ้นมา ด้วยการทำงานและสร้างพรรคของนักการเมืองรุ่นหนุ่มสาว นอกจากคุณตำรวจแล้ว ก็มีคุณชวน หลีกภัย และคุณสุรินทร์ ภาคศิริดี

ว่า ความหวังและอนาคตของพรรคประชาธิปัตย์ทั้งหลายไม่มีขึ้นได้ ด้วยการป้อนทำลายของฝ่ายขวาในพรรคที่ร่วมมือกับพรรคชาติไทย ซึ่งขวาจัดที่สุดในขณะนั้น

คุณตำรวจ สัทธิตพิพัฒน์ ฆ่าตัวตายในเวลาต่อมา ■

พล็อต 6 ตุลาคม ฉบับขบวนการ

เกษียร เตชะพีระ

ในบรรดาคำถามที่อาจารย์ใจ อึ๊งภากรณ์ ผ่าไปถึงคุณสมภัก สุนทรเวช ผู้สมัครเลือกตั้งผู้ว่าฯ กทม. เกี่ยวกับการฆ่าหมู่และรัฐประหาร 6 ตุลาคม พ.ศ.2519 ในการแถลงข่าวที่ธรรมศาสตร์เมื่อ 13 มิ.ย. สกนีนั้น ข้อที่ผสมใจที่สุดคือข้อ 3 ที่ว่า :-

“ในขณะที่ยังดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีกระทรวงมหาดไทย สมภัก สุนทรเวช ได้เดินทางไปต่างประเทศ “เพื่อแก้ภาพเหตุการณ์ 6 ตุลาคม” และได้พูดว่า :

ก) “นักศึกษายังป้องกันไม่ให้ตำรวจเข้าไป” (ในธรรมศาสตร์)“ฝ่ายที่อยู่ข้างในไม่มีปืน”

ข) (เกี่ยวกับคนที่ถูกแขวนคอและเผาหน้าธรรมศาสตร์) “เข้าใจว่าเป็นคนเวียดนามเองที่ถูกฆ่าตาย”

ซึ่งการรายงานข้อมูลของรัฐมนตรีสมัครขัดแย้งกับการรายงานข้อมูลของ ดร.ป๋วย อึ๊งภากรณ์, นายชวน หลีกภัย และนายสุรินทร์ มาศดิตถ์ และคนหนึ่งที่ถูกแขวนคอตายและเผาคือ วิจิตชัย อมรกุล นิสิตคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

“ถามว่า : สมภัก สุนทรเวช ยังยืนยันในสิ่งที่เคยพูดข้างต้นหรือไม่ ?”

ทั้งนี้ เพราะวิจิตชัย อมรกุล หรือ เบ็ญก เป็นเพื่อนนักเรียนเก่าคนหนึ่งของผม

(โปรดอ่านจดหมาย “ร่วมรำลึกอดีต 24 ปี” จากท่านผู้อ่านที่ใช้นามว่า “กรรมกรห้อง 60 ปี 2517” ใน มติชนรายวัน, 1 ก.ค. 2543, น.5)

คุณสมภักให้สัมภาษณ์ตอบคำถามข้อนี้ว่า:-

“ที่บอกว่าผมไปพูดที่ปรีชาฯคนที่ถูกเผาที่ธรรมศาสตร์เป็นคนญวน ผมจำไม่ได้ว่าเคยพูดหรือเปล่า แต่ถ้าพูด ผมก็พูดตามหนังสือพิมพ์ เพราะว่าหนังสือพิมพ์เขาบอกว่าเป็นคนญวน ผมก็ว่าเป็นคนญวนตามที่หนังสือพิมพ์ว่า

“ถ้ามีใครมาถามก็คือบอกว่าพูดตามหนังสือพิมพ์เท่านั้น”

(มติชนรายวัน, 15 มิ.ย.2543, น.2)

ออกจะสั้นและห้วนกว่าคำตอบต่อคำถามข้ออื่นของอาจารย์ใจ อีกทั้งคลุมเครือ แบ่งรับแบ่งสู้ขึงใจชอบกล คำให้สัมภาษณ์ของคุณสมภักแก่ผู้สื่อข่าวสยามรัฐฯ ต่อมาในประเด็นเดียวกัน (สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์, 25 มิ.ย.-1 ก.ค.2543, น.12) ก็ไม่ได้กระจางขึ้นแต่อย่างใด หากกลับเสียงคำถามเฉพาะเจาะจงเกี่ยวกับข้อเท็จจริงกรณี 6 ตุลาคม ในธรรมศาสตร์ (เช่น คนที่ถูกเผาที่ธรรมศาสตร์รวมทั้งเบ็ญกเป็นคนญวนจริงไหม ? คุณสมภักพูดอย่างนั้นจริงหรือไม่ ?) ไปพูดเรื่องสถานการณ์การต่อสู้กับคอมมิวนิสต์อินโดจีนสมัยนั้น

เพราะหัตถ์ที่หนังสือพิมพ์มติชนรายวันช่วยเตือนความจำคุณสมภัก อาจารย์ใจและชาวกรุงเทพมหานคร ด้วยการนำข้อความ

“คำต่อคำ สมภักพูดเรื่องญวนในธรรมศาสตร์ที่ฝรั่งเศส 4 มิ.ย.2520” ที่ถอดเทปบันทึกไว้ในหนังสือ โหวง นึ่ง ปิง ของ ศิระ กิรพัฒน์ (โจอม ปารีชา) หน้า 155-6 มาลงพิมพ์ซ้ำเทียบเคียงเป็นหลักฐาน ดังปรากฏเนื้อหาบางส่วนว่า :-

“การเผาคนตายกันกลางถนนนั้น ไม่ใช่ลักษณะของคนไทย

“เหตุที่วิกฤตการณ์เกิดขึ้นแปลกมาก มีการทุบตีคนให้ตายแล้วเอามาแขวนคอ ชักชวนให้เอาไม่ไปตี เอาเก้าอี้ไปตี แล้วเอาคนที่ถูกแขวนคอจนตายนั้นเอาวาง มีการเอายางรถยนต์วางแล้วเอาศพวางแล้วเอายางรถยนต์วางทับ เอาน้ำมันรดแล้วจุดไฟเผาทั้ง 4 ศพ

“ทุกอย่างนั้นเป็นเรื่องจริงเกิดขึ้นกลางถนน กลางสนามหลวง กลางถนนราชดำเนิน ไม่มีใครปฏิเสธ เรื่องนี้ได้ แต่ผลการสอบสวนในภายหลังนั้นก็สามารถจะประติดประต่อได้

“การที่มีการเผาคนตายไป 4 คนนั้นเป็นการเผาคนที่ต้องการทำลายหลักฐาน ไม่ให้รู้ว่าเป็นคนชาติใด เพราะเหตุว่าหลักฐานในกองที่ไหม้มนั้น มีรูปไอจิมินที่เล็ก ๆ ซึ่งเผาไปไม่หมด

“เราสอบไปในภายหลังในธรรมศาสตร์ซึ่งไม่ได้...หนักหนานั้น มีหมาซึ่งถูกฆ่าตายแล้ววาง หมาคู่น หมาสัตว์ เอาวางมีตะแกรงหมากกรอบทั้งตัวมีเม็ดเสียบอยู่หลายตัว

“ผมเองซึ่งในขณะนั้นไม่ได้มีตำแหน่งอะไรอยู่แต่ได้เข้าไปดูเองและไปดูหลักฐานที่โรงพักชนะสงคราม

“เราวิเคราะห์ได้ในเวลาต่อมาว่า มีชาติอื่นที่ชาติใดเวียดนามที่จำนวนไม่ทราบได้แน่นอนเข้าไปเกี่ยวข้องกับกรณีธรรมศาสตร์แล้วเข้าใจว่าเป็นคนเวียดนามเองที่ถูกฆ่าตาย เพื่อป้องกันไม่ให้มีการชันสูตรและกลายเป็นคนชาติอื่น ซึ่งจะกระทบกระเทือนถึงทางนั้น คนที่เกี่ยวข้องได้จัดการเผาคนทั้ง 4 เสีย

“เขาเรียกวิกฤตการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริงๆ แต่มีชาววิสัยคนไทยทำการเผาคนกลางถนน นั้นไม่ใช่วิสัยของคนไทย” (มติชนรายวัน, 15 มิ.ย.2543, น.2)

ทางหนังสือพิมพ์มติชนได้หมายเหตุประกอบว่า “เป็นที่น่าสังเกตว่า ระหว่างที่พูดนายสมภักไม่ได้อ้างคอนโดเลขว่ามีข้อมูลมาจากหนังสือพิมพ์ตามที่นายสมภักกล่าวเมื่อวันที่ 13 มิถุนายน”

ผมอยากตั้งข้อสังเกตเพิ่มเติมว่าในปรากฏการณ์ครั้งนั้นคุณสมภักไม่เพียงแต่อ้างว่าคนที่ถูกเผาตายกลางถนนช่วงธรรมศาสตร์ในเหตุการณ์ 6 ตุลาคม เป็นคนเวียดนามเท่านั้น (“มีรูปไอจิมินที่เล็ก ๆ ซึ่งเผาไปไม่หมด”)

แต่ยังชักจูงให้เข้าใจว่า คนที่ลงมือเผาเป็นคนเวียดนามด้วย (“การเผาคนตายกันกลางถนนนั้นไม่ใช่ลักษณะของคนไทย...มิใช่วิสัยคนไทยทำ.... ไม่ใช่วิสัยของคนไทย” และ “มีชาติอื่นคือชาติเวียดนามนั้น จำนวนไม่ทราบได้แน่นอนเข้าไปเกี่ยวข้องกับกรณี

ธรรมศาสตร์.... คนที่เกี่ยวข้องได้จัดการเผาคนทั้ง 4 เสีย”)

ทั้งนี้ทั้งนั้นเพื่อ “ทำลายหลักฐานไม่ให้รู้ว่าเป็นคนชาติใด... เพื่อป้องกันไม่ให้มีการชันสูตรและกลายเป็นคนชาติอื่น” ...

เอาเข้าจริง 6 ตุลาคม 2519 ฉบับของคุณสมภักจึงไม่ใช่เป็นแค่เรื่อง “ญวนถูกเผา” เท่านั้น หากยังเป็น เรื่อง “ญวนเผาญวน” (ฆ่าไทยไม่เกี่ยว) ด้วย !

ทีนี้แล้วตัวละคร “ญวน” นี้ไหลเข้ามาในพล็อต 6 ตุลาคม 2519 ตั้งแต่เมื่อไหร่ ?

น่าสนใจอย่างยิ่งว่าหนึ่งเดือนเต็มก่อนเกิดเหตุการณ์ 6 ตุลาคม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในฐานะ รชม.มหาดไทยก็ได้กล่าวถึง “คนญวน” ขึ้นมาในการให้สัมภาษณ์ผู้สื่อข่าว ณ กระทรวงมหาดไทยเมื่อวันที่ 3 ก.ย. ว่า

“วันนี้มีเรื่องสำคัญเกี่ยวกับความมั่นคงของรัฐ จำเป็นต้องพูดในฐานะรัฐมนตรีกระทรวงมหาดไทยซึ่ง รับผิดชอบเรื่องนี้โดยตรง”

นายสมภัก สุนทรเวช กล่าวอีกว่า คนได้รับรายงานแต่ขอปกปิดแหล่งข่าว ซึ่งทราบว่ามีคนไทยนับพัน คนไปฝึกอาวุธและวิธีการแทรกซึมในประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวเพื่อที่จะเข้ามาแทรกซึมเผยแพร่วิถีในประเทศไทยและคนกลุ่มนี้จะอาศัยสถานการณณ์ตอนจอมพล (ถนอม) กลับเข้ามาสร้างความปั่นป่วน วนเวียนขึ้นภายในประเทศ โดยมีคนญวนระดับชั้นนำเป็นผู้บงการ โดยคนญวนกลุ่มดังกล่าวเดินทางเข้ามาในประเทศไทยประมาณ 10 คนพักอยู่ตามโรงแรมชั้นสอง และตามแผนการหากมีการเดินขบวนเกิดขึ้น กลุ่มคนไทยที่ไปฝึกอาวุธในลาวจะแต่งตัวแบบนักเรียนอาชีวะเข้าทำการต่อต้านถึงขั้นแตกหักกับนักศึกษาระชาชนเพื่อสร้างสถานการณ์ให้เลวร้ายเช่นเดียวกับตอน 14 ตุลาคม เพื่อผลประโยชน์ในการแทรกแซงหรือเข้าล้มล้างรัฐบาล

“นายสมภัก สุนทรเวช กล่าว ว่า คนได้มอบเรื่องนี้ให้ พล.ต.ท.ณรงค์ มหานนท์ ผู้ช่วย อ.คร. และ พล.ต.ต.วิเชียร แสงแก้ว ผบ.ชน. ออกทำการตรวจค้นคนญวนตามโรงแรมตั้งแต่เมื่อค่ำวันที่ 2 ก.ย. แต่ขณะนั้นยังไม่ได้รับรายงานว่าได้ผลคืนนั้นเพียงใด นายสมภักชี้ว่า แหล่งข่าวที่ตนได้รับมาทางด้านทหารเขาก็รู้มาตรงกัน ที่ตนต้องพูดก็เพราะมันเกี่ยวกับความมั่นคงของประเทศ”

(คัดจากหนังสือพิมพ์ ประชาธิปไตย, เสาร์ 4 กันยายน พ.ศ.2519, น.1, 12)

นับว่าแหล่งข่าวปกปิดของ รชม.สมภัก (ตำแหน่งขณะนั้น) ทำนายทายทักเหตุการณ์ได้ค่อนข้างเข้าลึก ราววางพล็อตเอง อีกทั้งแนะนำการมาถึงของตัวละคร “คนญวน” ล่วงหน้าก่อนเกิดเหตุ “ญวนเผาญวน” ที่ธรรมศาสตร์ร่วมเดือน

แล้วใครกันล่ะที่เป็นคนเขียนบท 6 ตุลาคมฉบับนี้?

คุณสมภักทราบใช่ไหม ? ช่วยบอกที

8 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100

[MSN Home](#)[Hotmail](#)[Web Search](#)[Shopping](#)[Money](#)[People & Chat](#)[Passport
sign out](#)**msn****broken up by a bad break-up?****Hotmail**® thong610@hotmail.com[Inbox](#)[Compose](#)[Addresses](#)[Folders](#)[Options](#)[Calendar](#)[Help](#)

mails during TH trip

From: "Kasian Tejapira" <kasian@school.net.th> [Save Address](#) - [Block Sender](#)**To:** "Thongchai Winichakul" <thong610@hotmail.com> [Save Address](#)**Subject:** Fw: Toe's comment on the current 6th-October-related campaign**Date:** Thu, 13 Jul 2000 04:42:47 +0700[Reply](#)[Reply All](#)[Forward](#)[Delete](#)[Previous](#)[Next](#)[Close](#)

----- Original Message -----

From: Somsak Jeamteerasakul**To:** rungrawi@asiaaccess.net.th ; forrest_j_pan@hotmail.com ; phue@operamail.com ; prajakk@mail.com ; cupidjim@hotmail.com ; jedijj@mail.shinee.com ; jibchanida@yahoo.com ; cmb3@asianet.co.th ; kasian@alpha.tu.ac.th ; khumtave@hotmail.com ; seanp@nus.edu.sg**Sent:** 12 July, 2000 9:00 PM

12 กรกฎาคม 2543

สวัสดีครับ

ข้างล่างนี้เป็นจดหมายที่ผมเริ่มเขียนตั้งแต่วันที่ 7 กรกฎาคม

หลังจากคุยโทรศัพท์กับใจ

เขียนไม่ได้เหนื่อยเกิดไม่แน่ใจว่ามีประโยชน์อะไรหรือไม่เลยไม่ส่ง

เมื่อวานนี้ผมได้เห็นใบปลิวของกลุ่มที่อ้างตัวเองว่าเป็นตลกกิจกรรมรามคำแหงปี

2521-2524 เขาเรื่อง 6 ตุลาคมโจมตีสมคร

วันนี้ได้ดูข่าวทางไอทีวีการแถลงข่าวของกลุ่มนี้ (ผมจำหน้าใครไม่ได้)

และได้อ่านบทความของพีชิตในมติชนวันศุกร์

ผมเลยซึ้งรู้สึกว่ที่เขียนไว้ว่าจะมีประโยชน์บ้างก็ได้?? จึงส่งมาให้ดูคุณ

ผมเสนอว่าเพื่อนๆอาจจะข้ามไปอ่านจดหมายข้างล่างที่เขียนค้างไว้ก่อนแล้วค่อยกลับมาอ่านต่อบรรทัดต่อจากนี้ใหม่ก็ได้

หรือจะอ่านไปเรื่อยๆก็ได้ เหตุที่ผมไม่ rewrite จดหมายข้างล่างเป็นฉบับใหม่เลย

เพราะตอนที่เขียนกับตอนนี่ผมรู้สึกว่าผมอาจจะมีความรู้สึกเปลี่ยนไปนิดหน่อย

(ซึ่งสุดท้ายอาจจะไม่แสดงให้เห็นออกมาดี□่างกันได้) จึงขอตึงมนไว้อย่างนั้น

ที่ผมอยากจะเพิ่มเติมในที่นี้คือ ข้างล่างผมเล่าที่คุยกับเขายังไม่จบ

มีอีกประเด็นหนึ่งที่ผม raise ซึ่งอาจจะเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวขณะนี้โดยตรง

คือผมถามใจเรื่องที่มีคนเอาบทความเขา ไปพิมพ์เป็นใบปลิวแจกจำนวนมาก

ซึ่งผมแสดงความเห็นว่า

ตามความเข้าใจผมเองที่น่าจะเป็นจุดที่กระตุ้นให้สมครลงมือฟ้อง

ไม่ใช่บทความครั้งแรกในจุดประกาย

และถามด้วยว่าใจคิดอย่างไรถ้าเป็นไปได้ที่พวกที่ทำใบปลิวอาจสมพันธ์กับไทยรักไทย

ใจตอบว่าเขารู้จักกลุ่มที่เขาไปทำใบปลิวกลุ่มหนึ่ง แต่ทำแค่ 3 คนใบ

และไม่เกี่ยวกับไทยรักไทย (ผมไม่ได้ซึ้งกว่ากลุ่มไหน)

ในความเห็นของเขาเป็นสิ่งที่ legitimate ที่จะเอาประเด็นแบบ 6 ตุลาคมตั้งคำถาม

candidate กระทั่งพรรคการเมืองอื่นจะทำก็ถูกต้อง ควรทำด้วยซ้ำ แต่เขาไม่หวังว่าไทยรักไทยจะทำ เพราะทุกพรรคล้วนมีส่วนเกี่ยวกับ 6 ตุลาไม่มากนักน้อย

ผมเห็นด้วยในส่วนที่ว่าเป็นเรื่องข้อบรรทัดที่จะเอาประเด็นแบบนี้มาถาม candidate กระทั่งใช่เป็นประเด็นการเมืองโดยพรรคคู่แข่ง

(ตรงนี้อาจจะเรียกได้ว่าเป็นจุดที่ผมมี reservation เกี่ยวกับบทความตรง ดูเหมือนว่าเขาจะเขียนบน grounds ที่ว่า การยกเรื่อง 6 ตุลาขึ้นมาไม่ใช่การเมืองในแง่การเลือกตั้ง สำหรับผมใช่ก็ไม่ใช่เป็นไร)

ผมเห็นด้วยว่าไทยรักไทยหรือประชาธิปัตย์ควรทำด้วยซ้ำ ทำเป็นเรื่อง "การเมือง" เลย! แต่ผมมีปัญหาที่ว่า พวกที่ออกมาทำ ทำแบบ "ชตรสนเทห์" คือเอา 6 ตุลามาใช้ แต่ไม่ยอมเปิดเผยตัวเองออกมา ผมเสนอว่าใจน่าจะแสดงจุดยืนเรื่องนี้ออกมา ในการแถลงข่าว ในการเขียนบทความ "ตั้งคำถาม" ต่างๆที่เขาทำ

คือวิจักษณ์ไทยรักไทย-ประชาธิปัตย์ด้วยที่หวาดไม่กล้าเอาเรื่องนี้ขึ้นมา รวมถึงกรณีไทยรักไทยที่เป็นพวกเดียวกับจำลองอยู่

(สูตรตันนี่โตขึ้นมาได้เพราะจำลองในยุคที่จำลองถูกเปิดโปงเรื่อง 6 ตุลา) ใจเขาไม่เห็นด้วย ซึ่งผมจำได้ไม่ชัดเจนแล้ววันนี้ว่า เหตุผลคืออะไร แต่เขาพูดทำนองว่า ที่เขาทำเป็นการเคลื่อนไหวการเมือง โอเคว่าในแง่ทศวรรษประวัติศาสตร์ (เขาว่าหมายถึงผม) "รายละเอียด" อาจจะเป็นเรื่องสำคัญ แต่ในการเคลื่อนไหวการเมืองนั้น จำเป็นต้องรวมศูนย์ประเด็น อะไรทำนองนี้ ผมคิดว่าคงสรุปไม่ผิดเท่าไร ผมไม่ได้โต้แย้งไป (เพราะคุยกันยาวแล้วทางโทรศัพท์คุยต่อไม่สะดวก) แต่ผมกลับนึกว่า ข้อเสนอของผมแหละเป็นเรื่อง "การเมือง" คือเป็นยุทธวิธีที่ถูกต้องกว่าในแง่ที่แสดงให้เห็นว่าเราไม่ใช่เอาเรื่องนี้มาเคลื่อนไหวเพื่อผลประโยชน์ของพรรคการเมืองคู่แข่ง สรรค์ในการเลือกตั้ง

กทม.

คุยถึงตอนนี้ และยิ่งหลังจากวางหูแล้ว

ผมเกิดความรู้สึกอึดอัดอย่างที่ไม่ได้เกิดมาก่อน คือก่อนหน้าคุยกับใจ ผมสงสัยว่าเรื่องสรรคของเขาเป็น "อุบติเหตุ"

คือมีเคยเสนอก่อนหน้านีกับผมว่า บทความนั้นของใจคงเป็นเรื่องไม่ได้ตั้งใจ เป็นเพียงคอสสมร์รายสปดาห์

คือใครที่เคยเขียนหรือกำลังเขียนรายสปดาห์ย่อมทราบดีว่า บางครั้งเรื่องที่เรายกไปนั้นมันก็ได้ตั้งใจเต็มทีเหมือนกัน แต่ผมมี dateline ต้องส่ง แล้วไม่มีเรื่องอะไรเขียน ก็อะไรเฉพาะหน้าได้ขึ้นมา ก็เขียนไป (สมัยก่อนผมเป็นบ่อยเหมือนกัน)

ตอนหลังเลยแก้ปัญหาด้วยการเขียนเรื่องเป็นชุดหลายตอนจบทิ้งไว้ล่วงหน้า) อันนี้จุดหนึ่ง อีกจุดหนึ่งก็คือคิดว่า "อุบติเหตุ"

คือผมคิดว่าใจคงไม่ได้ตั้งใจ "เล่นงานตัวบุคคล" คือไอ้หมก โอเค ต่าไอ้หมก แต่เพื่อประเด็น 6 ตุลา (แม้ว่าการที่เขา "ลืม" ต่าจำลองด้วยทำให้ผมสงสัยอยู่เหมือนกันอย่างที่บอกพวกเราไป)...

แต่พอคุยกับเขาเสร็จ แล้วยิ่งกลับมาตั้งนึกบททวน ผมได้ impression ว่า บทความเขา และการตำสรรค ไม่ใช่เรื่องอุบติเหตุในสองความหมายนี้เลย ใจ จงใจ "เล่นงานสรรคเป็นตัวบุคคล" อย่างมากๆ...

ผมไม่แน่ใจนะ ผมอาจจะผิดก็ได้เรื่องนี้ คือผมเองตอนนี้ถ้าจะ "เล่นตัวบุคคล" ในแง่ 6 ตุลานี้ ไอ้หมกอยู่ท้ายๆรายการผมแน่ๆ ใครที่ได้อ่านบทความชุด 6 ตุลาของผม และพยายามอ่านแบบ "ระหว่างบรรทัด" คงรู้ว่า

เกือบทุกตอนผมพุ่งเป้าไปที่ "ตัวบุคคล" ใด คือหลายปีมานี้ ผมยังสนใจขึ้นทุกทีว่า ถ้าไม่มีการ "ไฟเขียว" ของ "บุคคล" บางคนแล้ว ไอ้พวกถูกหมาทั้งหลาย (แบบหมก, สุดสาย, วัฒนา ฯลฯ)

ไม่มีทางก่อเรื่องพวกนี้ได้เลย อันที่จริง ผมมีแผนจะเขียนต่ออีกสองสามตอน
เช่นข้อมูลที่เพิ่งเปิดเผยเร็วๆนี้ ที่ขมกว่า "นพพล"
ชั้นเป็นคำสั่งตั้งขึ้นของ กอ.รมน. และเขาทำงานภายใต้ พลเอกสำราญ แพทยกุลโดยตรง
ใครอยากรู่ว่านี้นหมายถึงอะไร ก็ไปค้นคว้าดูว่า สำราญสำคัญอย่างไร
ในความขัดแย้งในหมู่ชนชั้นปกครองก่อน 14 ตุลา....

แต่ผมคุยกับใจแล้วได้ impression ว่าเขา "ติดใจ" ใจหมกจริงๆ
แล้วผมก็เกิดความคิดที่ไม่เคยคิดมาก่อนว่า เป็นไปได้หรือไม่
และจะโดยที่ใจรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม ใจ "เส่งงาน" ใจหมกเป็นรายบุคคล
มีอิทธิพลมาจากป่วยด้วย คือผมพอ imagine ได้ ว่าสำหรับคนอย่างป่วยนั้น
ใจหมกจะเป็นหนามค้อยที่มด่าใจอย่างไร ที่ใจเขียนในบทความเรื่อง "พ่อเล่า"
บทความธรรมศร ตอนแรกผมอ่านแบบเป็น rhetoric ตอนนั้นผมชกไม่แน่ใจเสียแล้ว...
สำหรับคนอย่างป่วย คนอย่างใจหมกหรืออุทิศ นาคสวรรค์ มีความเป็นหนามค้อยที่มด่าใจ
เพราะพวกนี้เป็น"ธรรมศาสตร์" (ผมได้ impression เรื่องอุทิศ
จากการเข้าฟังสมณายกย่องป่วยที่เศรษฐศาสตร์
น่าเสียงของอาจารย์บางคนที่เป็นลูกศิษย์ใกล้ชิดป่วย)
บวกกับเรื่องที่ใจเข้าใจว่าสมศรไปปรากฏตัวที่สนามหลวงในวันนั้น...

ที่□หมกนี้ผมไม่แน่ใจ แต่เล่าให้พวกเราฟังเผื่อจะมีประโยชน์อย่างน้อยก็ให้
exercise สมองขณะติดตามสถานการณ์
ที่นี้มาถึงปัญหาที่มีคนถามผมหลังจากจดหมายเรื่องนี้คราวที่แล้วว่า
ต่อให้ที่ผมพูดมาทั้งหมดเป็นจริง (ใจกุมข้อมูลเรื่อง 6 ตุลา ไม่ได้ ฯลฯ) แล้ว
so what? ผมคิดหนักเหมือนคนเรื่องนี้ แล้วสรุปได้แบบ preliminary ว่า
ผมคิดว่าถึงที่สุดแล้วเราคงไม่สามารถตอบคำถามที่เป็นหัวใจที่สุดของเรื่อง 6
ตุลา และที่กรณีใจได้ raise ขึ้นมาอีกครั้งคือ

"เราจำทำขง ใจ 6 ตุลาดี?"

ในความเห็นส่วนตัวของผม จนบัดนี้ยังไม่มีใครมีข้อเสนอที่น่าพอใจกับคำถามนี้
การจะเสนอว่า ใครที่เกี่ยวข้อง 6 ตุลา ไม่ควร hold office
แบบที่ใจดูเหมือนจะเสนอกรณีสมศรนี้ ถึงที่สุดแล้วผมว่า untenable
ทิศทางที่ใจม□□□ง "เส่งงานตัวบุคคล" กรณีสมศร
และที่ดูเหมือนเพื่อนฝูงกำลังทำมากขึ้นทุกที ต้องตอบคำถามว่า
ถ้าจำทำไม่ไม่เล่นคนอื่นด้วย? ทำไมไม่ต้องสมศร
แน่ใจทำไมไม่ตำรานินทรตอนนี้เสียเลย?
วนหลังธานินทรไปเปิดงานที่ไหนน่าจะไปถือป้ายประท้วง??, หรือควรเสนอให้
หาทางแก้พร.นโรโทษกรรม แล้วดำเนินคดีกับคนที่เกี่ยวข้อง?
หรือควรเรียกร้องให้มี formal apology and compensation, หรือ ฯลฯ สรุปว่า
คำถามที่ยกมา ยังไม่มีคำตอบ...

สวัสดีครับ

รบกวนผมได้แสดงความเห็นบางอย่างกรณีใจกับสมศร
วันนี้ผมได้สนทนาทางโทรศัพท์กับใจ ได้ข้อมูลเพิ่มเติม จึงอยากจะเล่าสู่กันฟัง
เช่นเดียวกับครั้งก่อน เนื่องจากเรื่องนี้อาจจะมีผลกระทบต่อหรือทางการเมือง
จึงขอให้อย่าเผยแพร่ไปในวงกว้าง นี้ไม่ได้หมายความว่า
เรื่องที่จะเล่าต่อไปนี้เป็นการลับอะไร
ใจเองก็คงไม่ปิดบังทัศนคติของเขาที่คุยกับผม ผมเองก็เช่นกัน

ก่อนอื่นเนื่องจากมีเพื่อนบางคนแสดงข้อสงสัยว่าเหตุใดผมจึงไม่คุยกับใจเองในเรื่องที่ผมตั้งข้อสงสัยในคราวก่อน
 อยากจะชี้แจงในที่นี้ว่า อันที่จริง ก่อนเขียนเล่าให้พวกเราฟังในครั้งก่อน
 ผมพยายามติดต่อเขาอยู่ แต่ไม่สำเร็จ
 เพราะวันที่ผมเกิดความคิดบางอย่างเรื่องบทความเขานั้นพอดีมีการจัดงาน
 "เพื่อนใจ" ที่รร.โรแยล
 แล้วใจก็เดินทางไปออสเตรเลียเพื่อร่วมประชุมสมาคมเอเชียศึกษาเลย (paper
 ที่เขาเสนอฟังดูน่าสนใจ เกี่ยวกับปฏิกริยา 2
 อย่างที่มีต่อวิกฤติเศรษฐกิจในไต้หวัน คือ ชาตินิยมทางเศรษฐกิจ
 และเศรษฐกิจพอเพียง ผมได้ขอ copy เขาไปแล้ว)
 เพิ่งกลับถึงเมืองไทยเมื่อคืนก่อนนี้เอง

วันนี้ ผมเริ่มด้วยการถามเขาว่า ตอนที่เขาเขียนบทความนั้น
 เขารู้เรื่องจำลองเมื่อ 10 ปีก่อนหรือไม่ คำตอบของใจคือ
 อันที่จริงเขารู้เรื่องจำลองอยู่ แต่ขณะที่เขียนบทความนั้น "ผมลืม"
 หลังจากนั้นก็ไม่กี่ประโยค เขาเสริมว่า "ตอนเขียนบทความ
 ผมมีแต่เรื่องสมครในใจ"
 ผมจึงอธิบายว่าที่ถามเช่นนั้นเพราะจากข้อบทความของเขาที่ถามว่า
 "เราต้องการผู้ว่ากทขที่มือเปื้อนเลือดจาก 6 ตุลา 2519 หรือ?" คำตอบจริงๆคือ
 เราเคยได้ผู้ว่าที่มือเปื้อนเลือดจาก 6 ตุลาฯ มาแล้วถึง 2 ครั้ง!!
 ถึงตรงนี้ใจได้อธิบายเกี่ยวกับจำลอง ซึ่งทำให้ผม "ช็อค" แบบเล็กๆ
 คือเขากล่าวว่า เท่าที่เขาทราบจำลองได้ "กสบใจ" เรื่อง 6 ตุลา แล้ว
 เขาเห็นว่าคนที่กสบใจแบบจำลองเราควรให้โอกาส
 ใจยกตัวอย่างการที่จำลองมาร่วมทำบุญทุกเช้าวันที่ 6 ตุลา ฟังจากน้ำเสียง
 ดูเขาเชื่อแบบนั้นจริงๆ หรืออย่างน้อยที่สุด ก็ไม่ได้คิดเรื่องจำลองเท่าไร
 สรุปแล้ว เรื่องนี้ conkitt ความสงสัยของผมที่ว่า เมื่อเขียนบทความนั้น
 ใจไม่รู้เรื่องจำลองจริงๆ หรือ "รู้" แต่ "ลืม" ซึ่งก็ไม่แตกต่างกัน
 หรือถ้าจำได้ เขาก็ไม่เห็นว่าการที่จำลองเป็นประเด็นเพราะได้ "กสบใจ" แล้ว
 เนื่องจากการคุยกับใจวันนี้ ผมตั้งใจเพียงแต่ clarify ว่าเขาคิดเห็นอย่างไร
 ผมจึงไม่ได้โต้แย้งกรณีจำลอง
 (หลายคนคงทราบว่าการเห็นผมในเรื่องนี้ตรงข้ามกับใจอย่างสิ้นเชิง ถ้าจำเป็นต้อง
 "เลือก" ว่าใคร "มือเปื้อนเลือด" มากกว่า ผมเลือกจำลอง
 และถ้าถามว่าใครน่าขยะแขยงกว่า ผมก็ว่าจำลอง ความจริงคือ
 จำลองไม่เคยยอมรับเหมือนๆกับสมครนั้นแหละ ต่างกันตรงที่ "ไอ้หสก" สนประเภท
 unreformed rightist แต่จำลองนั้นนอกจากไม่เคยยอมรับแล้ว ยังทำตัว "ธมมะธำโม"
 มาร่วมทำบุญ ฯลฯ)

Get Your Private, Free E-mail from MSN Hotmail at Reply Reply All Forward Delete Previous Next Close

Move To (Move to Selected Folder)

Inbox Compose Addresses Folders Options

Calendar Help

Get notified when you have new Hotmail or when your friends are on-line. Send instant messages. [Click here](#) to get your **FREE download of MSN Messenger Service!** Meet new friends at the new **MSN Chat**.